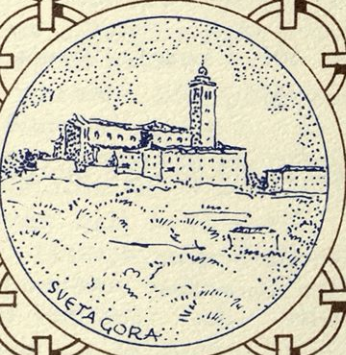

* AVE *

Svetlić

MARIA

AUGUST 1952.

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

Vnebovzeta - P.Odilo ofm	225
Praznik Marijin /pesem/- Limbarski	226
Pisane cvetke - K.	227
Srednji Šmaren	228
Škof Sheen na TV - Priredil P.Inocenc ofm	230
Neznanemu Bogu - Fr. Nikolaj ofm	232
Devica hvalevredna - P. Miršek	234
Zbogom, Marija Brezjanska! - M. Jakopič	236
Čebelica - Dr. Ivo Česnik	236
Dve sestri - Po Slomšku P. O.	238
Romarski zvonovi	239
Vitez naše ljube Gospe - Prevaja p. Odilo	242
Po kraljestvu križa	246
Pa jo je izkupil!	248
Pri Mariji Pomagaj	249
Lemontski odmevi	250
Kramljanje na zapečku	253

Urejajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

Glavni urednik - Editor: Fr. Martin Stepanich OFM

Upravnik - Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

*

Naslov - Address: AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

Telephone : Lemont 873

*

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

*

Naročnina je Tvoj dar slovenskim fantom,
ki se v lemontskem semenišču pripravljajo
na duhovniški poklic.

Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska
družina spominja pri dnevni molitvah, zlasti pri
svetih mašah.

*

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Illinois

*

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers,
Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided
for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Vnebovzeta

Praznik Marijinega vnebovzetja je za Marijo praznik najvišjega poveličanja. Ta dan se spominjamo in veselimo, da je Bog povišal enega izmed nas - človeka: ko je Marijo tudi s telesom vzel k sebi v nebesa. Vemo in verujemo, da je pred Marijo Jezus sam s poveličanim telesom odšel v nebo. Toda On je bil Bog in človek, Marija pa samo človeški otrok, četudi je imela v božjem odrešilnem delu tako važno vlogo. Kako naj dopusti njen in božji Sin, da se v prah spremeni telo, iz katerega se je oblikovalo Njegovo najsvetejše telo? Da do sodnega dne ugasnejo in se razkroje oči, ki so Ga tako ljubeče gledale? Da razpadejo roke, ki so ga tako skrbno negovale, mu rezale kruh in vodile prve korake? Ne, vsak dober otrok, če bi le mogel, bi svojo mater vsega tega obvaroval in bi ji dal živeti do konca sveta. In Jezus je to storil: obudil je svojo Mater v novo življenje, jo vzel v nebesa, ji dal mesto poleg sebe ter jo kronal za Kraljico nebes in zemlje. To je vera in nauk svete Cerkve od prvih stoletij do danes.

Pa je praznik Marijinega vnebovzetja tudi za nas praznik največjega pomena. Najprej je potrdilo naše vere v vstajenje mrtvih. O Jezusovem vstajenju je rekel sveti Pavel: "Če ni vstajenja od mrtvih, potem tudi Kristus ni vstal. Če pa Kristus ni vstal, je prazno naše oznanjevanje, prazna tudi naša vera..." Toda Kristus je vstal in v Kristusu bomo vsi oživel. Marija pa je bila prva, ki je bila deležna te velike obljube, deležna na poseben način. To je izjema, toda za nas živo potrdilo vere, da bomo vstali tudi mi. Zakaj če je hotel in mogel Bog obuditi Marijo takoj po smrti, zakaj ne bi mogel in hotel ob sodnem dnevu obuditi vseh, kakor je obljubil?!

Prav tako je praznik Marijinega vnebovzetja za nas tudi praznik veselja in upanja. Ni samo Marija deležna časti in sreče - tudi nas čaka podobna sreča in čast, če bomo le v Kristusu "zaspali". Zato nam prav nihče ne more zameriti, če se na ta dan ne veselimo samo Marijine sreče, temveč mislimo pri tem tudi na svojo bodočo srečo ter odliko vstajenja in vnebovzetja. Cerkev sama nas ta dan priganja k veselju: "Radujmo se vsi v Gospodu... Njenega vnebovzetja se vesele angeli..."

Še več! Marijino vnebovzetje nam ne odpira samo razgled v neke daljne zarje poveličanja ob koncu sveta. Tudi v sedanost, v sredino našega zemeljskega življenja nam sveti luč Marijinega vnebovzetja in nam ožarja vso našo življenjsko pot. Saj nas uči zdravega gledanja in

prave vrednosti vsega posvetnega. Kristjan, ki veruje v vstajenje lastnega telesa in obenem v povečanje vsega veseljstva ob sodnem dnevu, ne more biti sovražnik sveta in vsega stvarstva. Vsako stvar zna prav ceniti, vsako stvar spoštuje in jo uvršča v službo božjo. Ve, da kepa zlata ni vse, ve pa tudi, da ima vsaka stvar svoj pomen in svoje božje poslanstvo. Zato se kristjan resnično veseli vsakega napredka v tehniki, v kulturi... Vsega se pametno in z večnostnim gledanjem tudi poslužuje. Pri vsem napredku sodeluje ter istočasno seveda vse usmerja proti nebu.

Pa še bolj v osebno življenje nam sveti luč Marijinega vnebovzvetja. Tu vidimo na živem zgledu, za kaj je določeno naše telo. Praznik nas uči pravega razmerja do lastnega telesa. Tudi naše borno, pa vendar tako uporno telo, čaka podobno povečanje. Tudi naše telo je določeno, da bo na sodni dan dejano na desno stran. Zato kristjan svoje telo spoštuje in ga ima v časti. Ve, da je posvečeno po krstu in zato tempelj Svetega Duha. Ve, da se ta tempelj vedno bolj posvečuje z milostjo, predvsem s prejetjem Rešnjega Telesa, ki je po besedah svetih očetov "zdravilo nesmrtnosti". Kristjan mora vedeti, da je sveto obhajilo poročstvo našega vstajenja. "Kdor je moje meso... ga bom obudil poslednji dan." Toda spoštovanje telesa še ni oboževanje! Kristjan ne postavlja telesa na prvo mesto: duša šele napravi človeka za človeka. Tudi mora telo služiti duhu, biti mora zvesto v službi božji. Bog je povečal Marijino telo, ker je bilo vedno "posoda duhovna". Tako bo tudi naše telo doseglo povečanje le, če bo vselej tempelj Svetega Duha in živi tabernakelj božjega in Marijinega Sina Jezusa.

P. Odilo OFM

PRAZNIK MARIJIN

Odprta je zlata zavesa,
duhtijo nebeški vrtovi,
prepevajo rajski duhovi,
Marijo nesejo v nebesa .

Pred njimi se zlivajo zarje,
vse luči so v raju prižgane,
cvetlice pa v šopke nabrane
krasijo sionske oltarje .

"Pozdravljena hčerka, nevesta!"
sprejema jo Sveta Trojica.
"Pozdravljena Mati, Devica!"
odmeva z najvišjega mesta .

O, hipi veselja in srečel
Z Marijo moj duh se raduje,
pri Bogu zdaj Mati kraljuje,
njen prestol se v zlatu leskeče .

Sušite se solze pekoče,
Marija bolezní ozdravlja,
Marija nam prostor pripravlja
v deželi, kjer nihče ne joče...

Limbarski

Pisane cvetke

Vsi sosedje so jo občudovali zaradi njene izredne ljubezni do cvetic. Že prva pot iz postelje jo je vodila na vrtiček za hišo k pisanobarvnim ljubljenkam. Vsako je pobožala s svojim nežnim pogledom, za vsako se je posebej zanimala in jo ljubeče zalivala. Prva pot zvečer, ko je prišla iz dela, je je bila na vrt, kjer se je mudila do mraka. Nič čudnega, da je bil ta njen prostorček za hišo kot en sam velik in čudovit šopek. Tudi na vsakem hišnem oknu je morala biti lepo negovana cvetka, ki se je ljubko smehljala na ulico in pozdravljala mimoidoče, kakor jih je tudi Mary sama, če je bila na vrtičku. Da, taka je bila Miss Mary!

Kaj čuda potem, da jo je tako jezilo in motilo, ko je gledala skozi okno vlaka, s katerim se je sleherni dan vozila na delo in zopet domov. Sama puščoba je bila ob progi. Tudi njen vlak je vozil - kakor navadno pelje vsaka proga - po razkopanih, neobdelanih in zanemarjenih krajih. Ne, tega ni mogla več prenašati! Tudi ob njeni progi morajo rasti rože! Morajo! Morajo!

In kaj je napravila Miss Mary? Za nekoliko dolarjev je nakupila semena navadnih poljskih cvetic. Ko

je tiste dni vlak dirjal iz mesta in v mesto, je Mary sedela pri odprtem oknu, četudi prepriha ni bila nič kaj vesela. Počasi je sipala pest za pestjo nakupljenega semena skozi okno, veter pa ga je razsejal ob progi daleč naokrog...

In v dobrem mesecu - kolikšna razlika! Zanemarjen breg ob progi je ozelenel in se razcvetel. Puščoba je izginila, da so potniki kar strmeli. Zdelo se jim je, kakor bi nevidna roka razgrnila vzdolž tračnic pisano cvetno preprogo. Po vseh vagonih vlaka je tekel pogovor o čudoviti spremembi. Preje se je vsak potnik zatopil v svoj časopis, da si vsaj malo okrajša pusto vožnjo. Kdo bo gledal zanemarjen svet ob progi! In zdaj? Nikomur ni bilo do branja. Naslajali so se ob lepoti cvetoče okolice. Pogled jim je počival na izbiri barv in cvetnih oblik ter jim je bil kakor oddih po delu v mrkih pisarnah in zatohlih delavnicah. Vlak ni več poznal kislih obrazov: iz vseh vagonov je odmeval smeh in prijazne besede.

Miss Mary je vse to videla in slišala. Nihče ne bi mogel biti bolj vesel spremembe. Bilo ji je v veliko zadoščenje in dolarji, ki jih je potrošila za semena, so ji prinesli

več užitka kot ne vem kako dragoceno darilo. Popotniki seveda niso vedeli, kdo jim je pripravil veselje in jim nastoril cvetja ob progi. Le nekaj prijateljic jo je videlo pri njenem skritem delu.

+++

Vsi se vozimo v vlaku časa in življenja. Kolikokrat nas vodi ta vlak po puščobah neprijetnih ur in dni. Nič cvetlic veselja, prazničnega razpoloženja, lepih besedi, smehljajev... Vse mrko, vse dolgočasno. In mi? Ti in jaz - sopotnika na tem vlaku? Kako majhne žrtve je treba, pa vsak

izmed nas lahko spremeni to puščobo v cvetočo okolico, ki bo razveseljevala vse druge, predvsem pa nas same. Kaj mislimo na to? Prijazna beseda, smehljajoči se obraz, sočuten pogled, veselo razpoloženje... kaj niso vse to ljubke cvetke, ki razveseljujejo naše življenje in pokrivajo puščobo vsakdanjosti? In to doma v družini, na delu v pisarni ali tovarni, na ulici, na vlaku, vsepovsod. Pa prav vsi imamo toliko semena teh cvetk v sebi, da nam ga niti kupiti ni treba. Samo uporabiti ga je treba, samo sejati ga je treba krog in krog nas.

Ali delamo tako? Zakaj ne?

K.

Srednji Šmaren

Naši ljudje so iznajdljivi. Zelo globoko umevano so se v domovini zadnja leta oprijeli novega praznika Marijinega brezmadežnega Srca, ki ga obhaja Cerkev dne 22. avgusta, osmi dan po Vnebovzetju. Praznik Marijinega brezmadežnega Srca so začeli imenovati Srednji Šmaren. Pravijo, da so prvi prišli na to srečno izbiro prazniškega imena v Moravčah.

Ime se nam zdi res posrečeno in kaže, kako je ljudstvo novi praznik takoj sprejelo kot nekaj svojega in mu kot svoji narodni last-

nini dalo domače in najbolj primerno ime.

Novi praznik pa ni samo časovno sredi med Velikim in Malim Šmarnom, temveč tudi po svoji vsebini in namenu nekako veže oba naša avgustova Marijina praznika. Kakor Marijino rojstvo pomeni začetek in Marijino vnebovzetje konec njenega zemskega bivanja, nas spominja novi praznik brezmadežnega Srca na Marijino vrnitev in stalno bivanje med nami. Saj je ta praznik Marija sama v veliki meri pospešila s svojimi "vrnitvami" - prikazovanji v Fatimi.

Posebno pa se Marija vrne med nas, ko se posvetimo njenemu Srcu in to Srce tudi vedno vdano častimo. Saj je srce znak ljubezni in že itak pomeni domačnost in bližino. Ali ni tudi pod tem vidikom novi praznik "v sredi" med Velikim in Malim Šmarnom? Torej po vsej pravici Srednji Šmaren ali Srednja Maša.

Zavedati pa se moramo: ta praznik nam nalaga tudi neko dolžnost. To namreč, da se tudi mi vsak dan bolj vračamo k Mariji. Prvi korak na tej poti je kesanje in pokora, ker se z njo

odtrgamo od greha in pa posvetnih stvari. - Drugi korak je dobrota, ljubezen. Ravnati se moramo po zlatem pravilu: Ljubezen za ljubezen, srce za srce! - In tretji korak je posvetitev, s katero se brezmadežnemu Srcu Marijinemu popolnoma darujemo in izročimo.

Če tako umevamo pomen novega praznika, potem bo Marijatudi sredi našega življenja.

Večkrat radi molimo tole kratko in lepo posvetilno molitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu, gotovo pa to ne pozabimo na praznik Srednjega Šmarna:

O, Marija, naša ljuba Mati,
sprejmi v milostno Srce,

verne vse, ki množice jih Tvoje
danes Ti priporoče.

O Marija, preslavna Mati božja in ljubljena Mati človeštva! Da sledimo tvojemu naročilu v Fatimi, se danes posvetimo tvojemu brezmadežnemu Srcu. Posvetimo ti svoje telo in svojo dušo, svoj razum in svoje srce. Posvetimo ti svojo deželo in svoje družine, svoje domove in svoje delo. Posvetimo ti vse, kar je v nas in kar je okrog nas. Obljubimo ti, o brezmadežno Srce Marijino, da bomo vedno neustrašeno priznavali resnice svoje svete vere. Obljubimo ti, da bomo držali božje in cerkvene zapovedi. Obljubimo ti, da bomo darovali svoje molitve in svoje žrtve za spreobrnjenje grešnikov in za njih zveličanje. Obljubimo ti, da hočemo zadostovati za grehe in malomarnosti drugih.

Naša Ljuba Gospa, Kraljica presvetega rožnega venca, sprejmi to našo posvetitev! Izprosi nam, da bomo tej posvetitvi in tej obljubi zvesti do konca! Amen.

/ Dodaj tri očenaše: za ohranitev vere v družinah, za spreobrnjenje grešnikov in v zadoščenje za grehe sveta. /

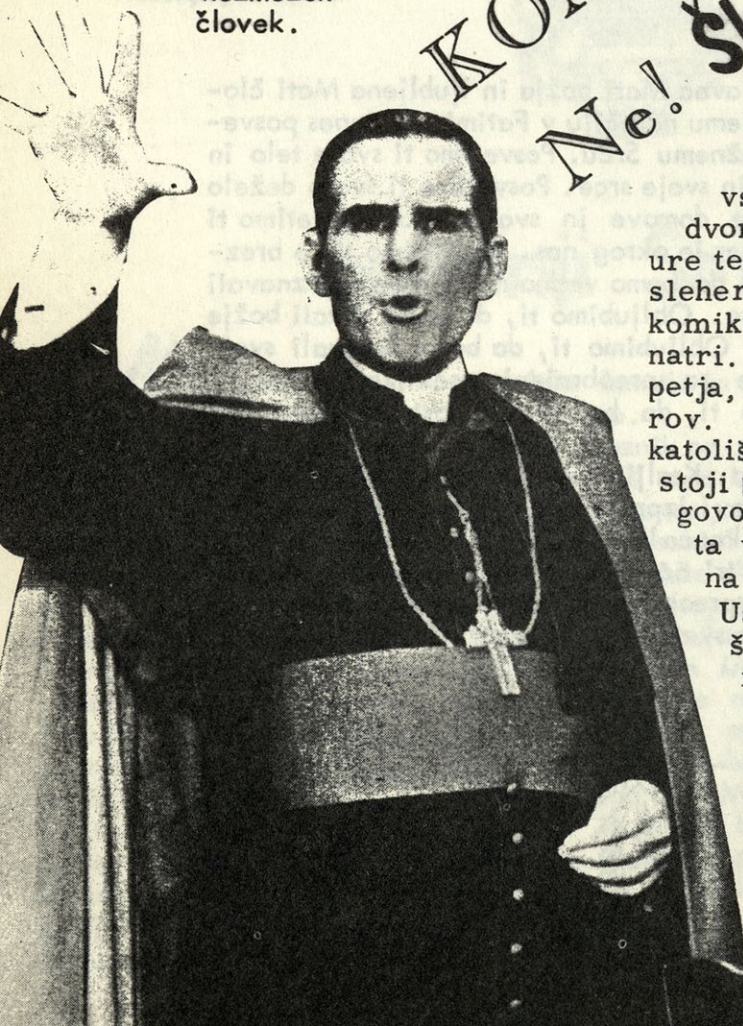

NEKAJ SHEENOVIH ODLOMKOV

"Bog sam je hotel, da ga vidimo po stvarih. Če vidiš sliko, misliš na umetnika. Če gledaš na oder, nehote misliš na režiserja. Tako tudi božjo večnost spoznavamo po času. Gora ni gora, marveč razodetje božje moči. Sončni žarek ni žarek, ampak Bog po njem razodeva svojo lepoto. Snežinka za nas ni sneg, ampak razodetje božje čistosti..."

"Demokracija ne temelji na božji pravici kraljev, ampak na božji pravici osebe. Vsaka oseba ima svojo vrednost, ker jo je Bog ustvaril, ne pa zato, ker ji jo prizna država... Mi smo neodvisni od diktatorjev samo zato, ker smo odvisni od Boga."

"Da bi nas pridobil zase, da bi nas prisilil, je prišel Bog med nas kot nezmožen človek."

Prišel je v človeški naravi na križu. Roke, pribite na križ, nas ne morejo siliti; noge, prebodene z žebli, nas ne morejo zasledovati. Prava ljubezen je vedno neoborožena. Hoče nas samo ganiti s tem, da nam kaže sliko, kaj mu je na pravilo uničenje naše svobode zaradi greha."

KOMIK? HIPNOTIZER?
Ne! Škof SHEEN na TV

Že delj časa je, kar je dala družba Dumont na televizijski program stvar, ki je takorekoč oskrunila vse zapovedi televizije. Saj televizija služi reklami in tudi vsem mogočim programom kaj dvomljive vrednosti. Zdaj pa: pol ure tedenskega verskega programa, sleherni torek zvečer - konkurenca komiku Miltonu Barleju in pevcu Sinatri. Program nima orkestra, ne petja, ne pestrih ali smešnih prizorov. Vse, kar je na programu, je katoliški škof Fulton J. Sheen, ki stoji pred televizijsko kamero in govori. V prvih dveh mesecih je ta verski program prešel iz treh na petnajst različnih TV postaj. Uspeh, ki ga doslej na televiziji še ni nihče doživel. Vsa Amerika ve zanj, ne le katoličani. Zdaj v poletju, ko škof ne nastopa, dobiva sleherni dan pisma zahvale in želje, naj v jeseni ne pozabi preko TV-aparata obiskati njih doma.

Avгуст 1952.

Škof Sheen je že dolga leta znan kot odličен govornik in pisatelj. Zdaj je duša glavnega ameriškega odbora za zunanje misijone in med ameriški škofi gotovo najbolj priljubljen. Mnogi mu prerokujejo kardinalski klobuk.

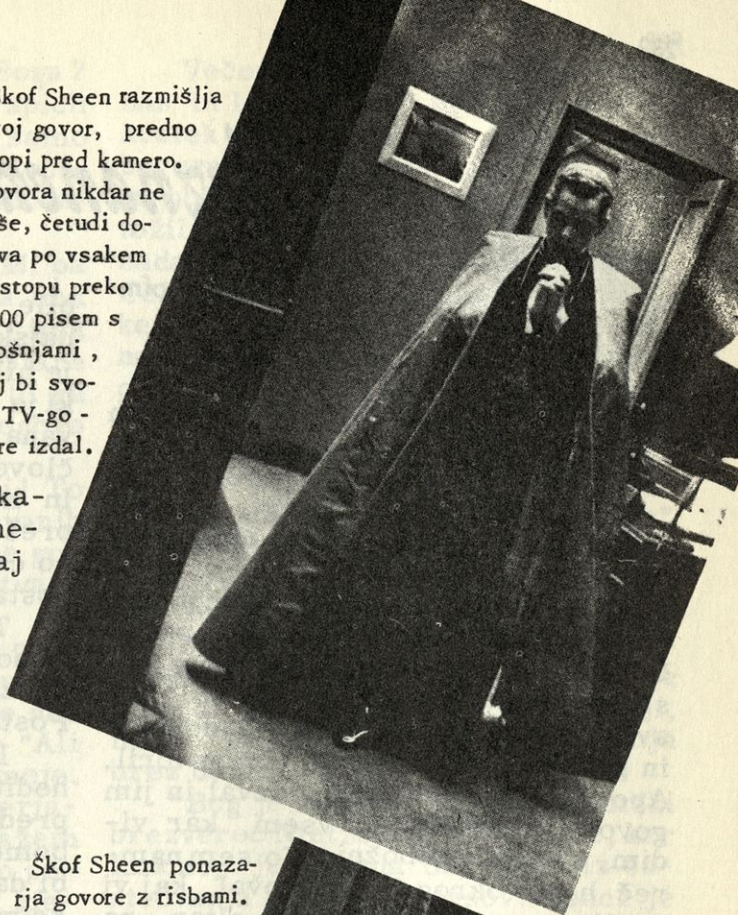
Njegovi govori so zelo skrbno pripravljени, a podaja jih čudovito neprisljeno. V njih se vedno zaveda edino zveličavne vere in katoliške Cerkve, kar pa danes nekatoličanov nič več ne moti. Saj resnica more biti samo ena. Njegov jezik je živahen, geste zgovorne. Naravne in mirne oči imajo neko hipnotično moč, ki prevzamejo vsakega. Mnogo globlje prodirajo, kot luči TV.

Sheen na svojstven način prikazuje svojim tako različnim gledalcem in poslušalcem Boga in Njegovo delo ter veličino Kristusove ljubezni v našem vsakdanjem življenju. Na levi sliki pravkar govori o rojstvu božjega Sina. Z živo in toplo besedo pripoveduje, "da Jezuščkova ročica drži na vajetih sonce in luno in zvezde..." Njegove oči so se kar zabliskale, ko je dvignil svojo desnico in se je zdelo, kakor da hoče sam pomagati in prijeti za uzdo...

Med govore vpleta škof Sheen tudi šale, o katerih se je izrazila TV-kritika, da niso prav nič manj izvirne kot šale komika Barleja. Vendar ima pri njem tudi smeh vse drug namen in uči tudi z njim. "Človek se razlikuje od živali, ker ima poseben dar - moč smeha. Žival se ne zna smejati, ker nima duše," je nekoč razlagal pred TV-kamero.

Škof Sheen razmišlja svoj govor, predno stopi pred kamero. Govora nikdar ne piše, četudi dobiva po vsakem nastopu preko 8000 pisem s prošnjami, naj bi svoje TV-govore izdal.

Škof Sheen ponazarja govore z risbami. Delo pri tabli navadno zabeli s šalo. "To je zvezda," kaže gledalcem svoj umotvor, "da boste vedeli. Izgleda pa, kot bi bila pijana."

Neznanemu Bogu

Fr. Nikolaj ofm

Ko je na enem izmed misi-jonskih potovanj prišel sveti apostol Pavel v Atene, je tam videl med množico poganskih oltarjev tudi oltar, ki je bil posvečen "Neznanemu bogu". Atenci so imeli, kakor poroča sveto pismo, veliko veselje s poslušanjem novih stvari. Pavel je s svojim naukom vzbujal občudovanje in povabili so ga, naj bi jim govoril. Apostol se je vabilu odzval in jim govoril: "Atenci! Po vsem, kar vidim, ste zelo pobožni. Ko sem namreč hodil okrog in ogledoval, kaj vi častite, sem našel tudi oltar, na katerem je bilo zapisano: Neznanemu bogu. Kar torej častite, dasi ne poznate, to vam jaz oznanjam. Bog, ki je ustvaril svet in vse kar je na njem..." (Apd 17, 23-25).

Ko bi svetnik danes hodil po svetu, posebno po ulicah modernega velemesta, bi prav tako gotovo našel mnogo oltarjev z istim napisom, ki jih postavlja današnji proč od Boga zabredli človek. Toda ali ni ta sodba preostra, nepravilna? Le ozrmo se okrog sebe! Ali ne vidimo veličastnih cerkva, katerih lepoto in umetnino človeštvo občuduje? Kaj niso te hiše božje last posameznih narodov, ki se zanje posebno zanimajo in jih hočejo ohraniti v spomin poznim rodovom, ki bodo za nami živeli? Da bi se človeštvo ne zanimalo za svojega Boga, to pač ne bo res... Ob koncu druge svetovne vojne je avstrijska vlada izdala posebne znamke, na katerih so

bile slike raznih znamenitosti du-najske cerkve sv. Štefana. Dobiček je bil namenjen za obnovitev cerkve, kije bila med vojno močno poškodovana. Kaj ni to lep dokaz, da se naš človek vseh slojev zanima za Boga? In koliko cerkvic! Niti jih človek prešteti ne more, ko se vozi z avtom po cestah. Vsa verstva, ki obstojajo, postavljajo svetišča svojemu Bogu.

Toda stopimo bliže in pogledjmo v notranjost teh svetišč! Koliko je praznih, le redkokdaj se napolnijo. Postavljena so - neznanemu Bogu...

Ljudje pač ne najdejo več časa hoditi v cerkev. Kar stopite z mano pred pročelje mestne cerkve, pa bomo videli, kako hite mimo ne da bi dali čast svojemu Stvarniku! Saj se ga spominjajo, saj bodo prišli k Njemu, toda zdaj ni časa...

Pred nami hiti državnik. Tisoč misli mu polni glavo. Na cerkev se niti ne ozre, če pa se, je njegov pogled zasmehljiv. Kaj Bog --- moj bog je država!

Zanjim prihaja trgovec. Iz borze se vrača, kjer je napravil bogati dobiček. Zviti smehljaj mu igra na obrazu, s katerim se pač ne more ozreti proti cerkvenim vratom. V žepu mu žvenkeče denar. Ta je njegov bog...

Stežkim srcem pričakujemo naslednjega. Kdo je? Ah, oni znanstvenik, kateremu se vse klanja in občuduje njegovo znanje. Kako ga ljudje častijo! Pa zakaj ne, saj jim s svojo učenostjo razkriva skrivnosti narave. Že hiti mimo. V strahu, da bo odhitel ne da bi vsaj za trenutek pomislil na Boga, mu gremo naproti. Če hoče tudi on pozdraviti Gospoda, ki mu je daroval tolikšno

znanje, ga vprašamo. Kaj? Boga? Ali ni znanost že dokazala, da sploh Stvarnika ni, da je vse nastalo samo po sebi in se je človek razvil iz opi-ce? Kdo naj se še muči z neumnost-mi srednjega veka?!

Že ponosno odhiti mimo. Mi pa gledamo za njim in vidimo, da ima roko stalno v žepu. Kaj neki ima skrivnostnega v njej? - Kos stare konjske podkve. In čemu? Da bi ga obvarovala pred nesrečo. Njegovo srce ne pozna Boga.

Toda ne smemo še obupati! To so bili le trije iz takoimenovanih 'višjih krogov'. Preprosti ljudje go-tovo bolj zahajajo k svojemu Stvar-niku.

Res se nam kmalu približa pre-prost mestni uradnik. Iz strahu, da bo šel tudi ta mimo, in ker je naš prijatelj, ga sami vprašamo: "Ali veruješ?" - Uradnik se posmeje. Seveda verujem! Kaj mi ne verja-mete? Kar z menoj in vam pokažem krstni list! - Še predno pa nam po-kaže krstni list, je za nas stvar gle-de njegove vere popolnoma jasna. Med potjo nam razlaga: Vsi njegovi predniki so bili verni kristjani, za-kaj bi torej ne bil on? Sicer pa po njegovem v naši moderni dobi to ni tako važno. Vera je vera, pa naj bo katera koli že! Vse so enako do-bre! --- Potrti se vračamo k pro-čelju cerkve, mislimo pa še na tega meščana. Ta še veruje, toda svoje srce je daroval "neznanemu Bogu". Saj drugače bi vedel, kaj Bog od njega zahteva, kaj je bila Njegova želja pri razodetju.

Večer je že. Ljudje hite mimo nas in le redki so, ki se ustavijo za kratek čas v cerkvi. Tudi delavec se vrača od svojega dela. Morda bo ta obiskal svojega Gospoda, mu po-tožil svoje težave in Ga prosil za nadaljno pomoč? Zmotili smo se. Celo jezi se, da sploh še stoji cer-kev. Njegov bog je komunizem, raj na zemlji, ki pa ga bo tako bridko prevaral - - -

Velik del modernega človeštva danes hodi mimo cerkva, ker jih sploh ne vidi. V njih očeh so te hiše božje postavljene "neznanemu Bogu". A vendar so bili stari poganski Grki Pavlovega časa veliko na boljšem. Oni so iskali resnico in jo zato tudi našli, moderni človek pa tiči v ne-pregledni megli, ki mu zabranjuje pogled. Še živi v verski tradiciji, ne ve pa, kam ga vodi to življenje brez dejanj.

"Bog je mrtev," je rekel nemški brezverec Nietzsche. "Najboljše, kar imam, je morda dediščina iz ču-stvovanja prejšnjih časov. Sonce je že zašlo, a nebo našega življenja še žari od njega, četudi ga mi več ne vidimo. Bog je mrtev, a ljudje še ne vedo, kaj se to pravi, kaj se mo-ra z vero v Boga vse porušiti..."

Da, naše življenje še žari od Sonca božje ljubezni, četudi je ogenj zaradi naših ledenih src ponehal. Naj nam Bog nakloni to milost, da ta žar ne bo zašel popolnoma! Naj bi zno-va vzplamtel, da bi v našo dobo od-tujitve od Boga zopet posvetilo Sonce večne resnice!

Povsod Boga
naši mladini,
naj sveta vera
jo blaži;

naj daje moč
mladim naporom,
za vzore svete
jo vzgoji!

Devica hvalevredna

“Glej, devica bo spočela in rodila sina in njegovo ime bo Emanuel, to je Bog z nami.”

V 18. psalmu pravi psalmist: “V sonce si je postavil svoj šotor.” Te besede nanaša sveta Cerkev na Marijino prečisto devištvo, da bo namreč rojen Kristus iz kot sonce čiste ga telesa.

Med Marijinimi predpodobami pa stavljajo cerkveni učeniki na prvo mesto Mojzesov goreči grm, v katerem se mu je prikazal Bog in mu ukazal rešiti svoj narod iz egiptovske sužnosti. Videl je, da grm gori, pa ne zgori. O tem grmu zato pravi sveta Cerkev v mašnih molitvah na svečnico: “V grmu, ki ga je videl Mojzes, da gori in ne zgori, smo spoznali tvoje neomadeževano devištvo, o sveta Mati!”

V skrinji zaveze - saj tu je bival Bog v svetem šotoru med svojim ljudstvom v obliki svetlega oblaka, tudi vidijo učeniki predpodobo Marijinega devištva. Skrinja je bila najdragocenejša, zunaj in znotraj vsa zlata. Kot zlato čisto je bilo Marijino naročje, v katerem se je učlovečil Bog sam ter v njem devet mesecev prebival.

Prerok Ezechiel govori v 44. poglavju o viziji novega templja, v katerem so bila vrata. Takole pravi: “In rekel je Gospod: Ta vrata bodo zaprta; ne bodo se odprla in nihče ne pojde skozi nje. Ker je Gospod Bog Izraela šel skozi nje, zato bodo zaprta tudi poglavarju.” Sv. Avguštin in drugi razlagalci svetega pisma

Mati
božja
beži grajske
cerkve
v Ljubljani.
Načrt
je izdelal
Plečnik.

Tudi pravilno razumevanje tega naziva nam pove šele latinski naziv “Virgo praedicanda”: Devica, o katere devištvu naj se pridiga, katerega češčenje smo dolžni širiti in proslavljati.

O Marijinem vednem devištvu je nekako pridigal že sam Sv. Duh v svetem pismu stare zaveze z napovedmi prerokov in Marijinimi predpodobami.

Med napovedmi je najbolj značilna in jasna ona pri preroku Izaiju:

vidijo v tem napoved Marijinega vednega devištva. Nihče ne pojde skozi tempeljska vrata, zaprta bodo tudi poglavarju sv. Jožefu, njenemu ženinu.

Takih in sličnih predpodob Marijinega vednega devištva imamo v stari zavezi dolgo vrsto. V novi zavezi pa stopi pred nas Marija sama kot Devica, katero je pozdravil angel Gabrijel - poslanec božji in ji oznanil Odrešenikovo rojstvo.

Sveta Cerkev je vselej pridigala o Marijinem vednem devištvu, ga učila narodom in ga proslavljala prav vsa stoletja do danes. Kamor koli po svetu je nesla veselo oznanilo našega božjega odrešenja, je ponesla tudi ta nauk in bodrila vernike, naj ga širijo in proslavljajo. Povsod je nesla s seboj Marijin prekrasen in kot mogočno sonce svetel zgled ter zanj navduševala vse duše. Koliko jih je šlo za tem soncem!

Zlasti moramo katoličani pridigati ta nauk proti onim krščanskim ločenim bratom, ki ga taje in nočejo priznati devištva Materi božji. Celó to zmoto trdijo, da je imela kot Jožefova žena z njim še več otrok. Ovrgli smo to zmoto pri nazivu "Mati deviška", tu pa naj dostavimo k ostalim še en protidokaz:

Ko bi Jezus imel res več bratov in sestra, bi s križa svoje Matere prav gotovo ne izročal v varstvo tu-

jemu človeku, svetemu Janezu. Marija bi s Kalvarije ne šla k apostolu, ampak bi se vrnila domov k družini. Svojih starih let bi ne preživela pri svetem Janezu, ampak pri svojih otrocih. - Sploh pa krivoverci pozablajo, da je Marijino božje materinstvo tako tesno zvezano z njenim vednim devištvom, da dobi celo ono svoj sijaj šele v njem. Ker je Devica - Mati in Mati - Devica, je Marija svetu to, kar je: najvišji in najpopolnejši vzor ženske, ki si ga more zamisliti samo Bog. Ker pa so krivoverci zavrglinjeno devištvo, je Marija zanje izgubila tisti sijaj, ki ga ji je Bog dal pri človeškem rodu: zavrgli so jo kot božjo Mater, pretrgali vsako njeno češčenje in se sami napravili za duhovne sirote.

To hočemo povedati Mariji s tem nazivom in ji priznati, da se čutimo dolžni njeno devištvo proslavljati, o njem pridigati in ga širiti povsod, kjer in kadar le moremo. Ali sploh imamo kaj koristnejšega, kaj lepšega in potrebnejšega? Le naj govore o tem starši po družinah, učitelji in vzgojitelji po šolah in zavodih, pridigarji in misijonarji po cerkvah, uredniki, pisatelji, slikarji... Kako čistejše in srečnejše bi doraščala naša mladina!

Na vse to opiramo svoj globoki "Prosi za nas!"

P. Miršek

Na letošnjem Baragovem dnevuh marquetteške škofije, dne 29. junija v Houghtonu, Mich., je bil storjen prvi uradni korak procesa proglasitve blaženim: škof Noa je imenoval zgodovinsko komisijo, katero tvorijo poleg častnih članov: Rt. Rev. Msgr. Joseph L. Zryd, generalni vikar marquetteške škofije; P. Dr. Cyril Shircel OFM, Lemont; in pa Mr. Joseph Gregorich, glavni zgodovinar Baragove zveze.

Ameriški Slovenci Podprimo Baragovo stvar z molitvijo, z zapnim zatekanjem k svetniškemu rojaku in z darovi! Tudi od nas je odvisno, kako bo Baragova stvar napredovala!

Zbogom, Marija Brezjanska!

Odhajam na pot, slovo moram vzeti;
spet pojdem na ceste, v tovarno, med stroje,
spet bom poslušal vrvenje in boje
z življenjem, usodo in srečo.

Odhajam... Oj, zbogom, Marija!
Ti daj mi roko,
da pregloboko po poti neznani ne zdrvim.
Saj vidiš, kako hitim
za njimi, ki svet jih opaja,
ki jim ponuja od kraja
vse, kar srcu prija -
pomagaj, pomagaj, Marija!

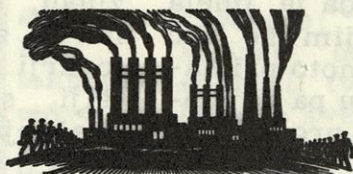
Oj pojdi, Marija, z menoj
na pota, neznana križišča,
bodi z menoj sredi vrišča,
sredi jokanja strojev,
sredi strasti in bojev.

Mati, daj, daj mi roko,
da padel ne bom pregloboko!

Sam sem, uboga sirota,
- čoln brez krmarja -
tuja so mi vsa pota
in bojim se viharja.
Marija, stoj mi ob strani
in Dete, ki držiš ga na dlani,
naj me blagoslovi
za težke prihodnje dni!

Z Lemonta pojdi z menoj
- saj se še z Brezjij poznavam -
noč je prav temna nocoj,
naj si roke podava,
da ne bom hodil sam
po poti, ki je ne znam -
brez Tebe, brez Tebe, Marija.

Marian Jakopič

Čebelica

Ko je ljubi Bog ustvaril živali, je vsaki dal posebno nalogo. Nato jih je odpustil, da so se razšle po zemlji. Mnogim je rekel, naj gredo in služijo človeku.

"Vodi slepca in varuj človeku hišo," je naročil psu.

"Pomagaj kmetu obdelovati polje, vlači mu voz in plug," je zapovedal volu.

"Prepevaj, razveseljuj človeka

s svojim gostolenjem in obračaj njegov pogled v nebo," je ukazal slavčku, škrjančku in mnogim drugim ptičkom.

"Ne bodi vedno tako okoren, moj osliček! Rad pomagaj in prenašaj tovore čez hribe," je dejal oslu. In tako je šlo naprej.

Tudi čebelica je prišla na vrsto. Zletela je Bogu pred noge, čakala na njegovo odločilno besedo in si mislila: "Upam, da me Bog Oče vidi. Ustvaril me je tako majhno, majhno. Bojim se, da le velike živali dobijo posebno nalogo na zemlji. Ah, jaz

pa bi bila tako rada vedno pridna in marljiva! Ko bi nebeški Oče vendar tudi zame našel kako delo, da ne bom brez koristi na svetu! A sem gotovo premajhna..."

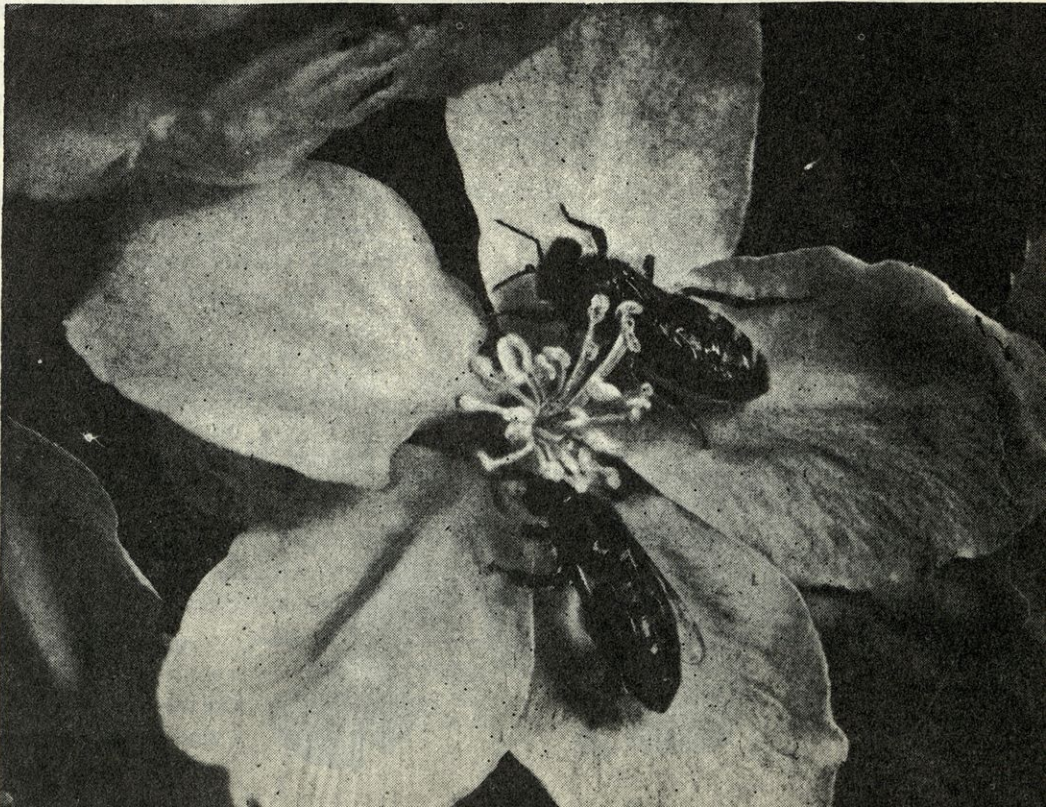
Dobri Bog, ki je seveda vedel, kaj njegova stvar misli in želi, se je tedaj sklonil k tlom. Ponudil je čebelici prst, da mu je zlezla na roko.

"Tebi, čebelica moja, dajem dve posebno lepi in veliki nalogi," je ljubeznivo spregovoril Stvarnik. "Po cvetlicah boš zbirala sladke kapljice in cvetni prah. Med boš delala in otroci ga bodo zelo radi jedli ter jim bo dajal moč in rast. Mnogim bolnikom bo služil kot zdravilo in vsem ljudem kot tečna in redilna hrana. - Toda tebi sem namenil še drugo nalogo. Iz satja, ki ga znaš tako lepo in umetno graditi, bom ljudi naučil delati sveče. Sveče bodo s svojo milo in prijetno lučjo razsvetljevale temo. Človek bo sicer našel še druge pomočke, da bo z njimi preganjal noč, toda sveča bo ostala najlepša luč. Na vsakem oltarju v moji hiši na zemlji

bo zavzemala častno mesto. Sveča bo ljudem podoba in znamenje, da v mojem Sinu Kristusu gori luč nadnaravnega življenja, luč, ki sveti vsemu svetu. V času stiske in bridkosti bo njen mili plamenček trpečemu srcu v tolažbo, v veselih dneh in svečanih urah pa bodo plapolajoče sveče povzdigovala v človeku praznično razpoloženje. Zdaj pa odleti na zemljo! Gotovo si zadovoljna s svojo odlično nalogo, moja ljuba čebelica!"

In dobri Bog se je z ljubeznijo nasmehnil ter stegnil roko. Tedaj je čebelica - zum, zum, zum, - odletela na svet. Ustanovila je prvi panj, zgradila je satje in podarila človeku sladki med ter dišeči vosek. Iz voska pa so se ljudje kmalu naučili delati sveče, kakor je Stvarnik napovedal. Lepe, svetlo plameneče luči, ki razsvetlujejo božje oltarje in jih ljudje prižigajo v zahvalo in prošnjo pred božjim obličjem. Blagoslovljene pa nosijo verniki na svoje domove, da svetijo umirajočim ter jih spominjajo Kristusa.

Dr. Ivo Česnik

Lemontski
čebelici
na poti
za medom...

Dve sestri, veselje in žalost, sta obhodili ves široki svet. Mnogo sta po svetu videli, veliko poskusili. In koder sta hodili, povsod sta puščali vidna znamenja svojih stopinj. A druga drugi sta si bili vedno spota, nikdar nista prišli skupaj. Ko je prva sestra prišla v vas, v mesto, v hišo, je druga že odhajala. Če je druga stopila pod streho, je bila prva že čez prag.

Nekoč pa sta se vendarle srečali. Mnogo sta si imeli povedati, kot vse rado govori, kar je ženskega spola. Cele tedne je trajalo, da sta si izpraznili srca. Veliko je bilo povedanega veselega, pa tudi mnogo grenkega. Ali do prave edinosti in do pravega razumevanja med obema sestrama ni prišlo. Tele besede smo ujeli iz dolgega pogovora naših dveh sester.

Veselje žalosti oponaša, kako neusmiljenega srca je, ker ne ve nič drugega, kot stiskati ljudi in žaliti ter grenkost po svetu saditi.

Veselje govori: "Pred teboj vse beži in se skriva, pa naj bo mlad ali star, moški ali ženska. Vsakemu si nezaželjen in trdosrčen gost. Jok je tvoj spremljeva-

DVE SESTRICI

Po A. M. Slomšku - P. O.

lec, pelin ti je hrana in solze so ti pijača. Pa solz ti nikdar ni dosti, kakor vodeničen človek: bolj kot pije, bolj ga žeja. Tako delaš tudi ti, moja čudna sestra žalost. Več grenkosti kot naliješ v kupo, bolj si zadovoljna. Huje kot človeka tlačiš, bolje se počutiš. Trdosrčna mačeha si celemu svetu in zato te vse črti ter sovraži..."

Žalost je k vsemu temu molčala, potem pa je dobila tudi ona besedo. Takole je žalostna sestra povedala svoji veseli.

Žalost govori: "Sestra, pometaj pred svojim pragom! Dosti boš imela opravka, predno boš vse uredila. Bruna v svojih očeh ne čutiš, pa se oziraš za pezdijem v mojem očesu. Mnogo več hudega storiš po svetu kot pa jaz. Ti ljudem možgane zmešaš in popolnoma zmotiš njih pamet. Kjer ti svoj ogenj zakuriš, jih mnogo skače okrog plamena kakor muhe in veščice. Marsikdo se osmоди in opeče ter zabrede v požar strasti in greha. Kjer si ti doma, tam ljudje navadno pozabijo na Boga: v dobri volji ter razuzdanem veselju se premnogi pokaze in pokvarijo. Kar ti popačiš, moram jaz popravljati. Katere ti zamažeš, jih zamorem le jaz osnažiti, zakaj kakor se zlato v ognju čisti, tako se duše čistijo v trpljenju, ne v razposajenem veselju. Ti vabiš ljudi v prevzetnost in napuh, jaz pa jih naravnavam na pravo pot ter jih učim ponižnosti. Midve sva si enaki v tem, da se vedno po svetu potikava in nikjer stalnega mesta ne najdeva. Tu na zemlji sva minljivi, v večnosti pa ne bo več spremlombe."

Tako sta se pomenkovali veselje in žalost. Do kraja sta se sprli ter se ločili v sovraštvo. Sovražite se še danes in hodite po svetu vsaka svojo pot. - - -

Kaj res pomaga
v vinu iskati tolažbo?...

Veselje in žalost sta poslanki božji: kamor Bog zapove in dopusti, tjakaj namerita svoje korake. Kakor je vse pod božjim soncem nestanovitno in minljivo, tako tudi veselje in žalost. Dan innoč, sonce in dež se menjavata, tako tudi veselje in žalost.

Človek, ne prevzemi se v veselju, a tudi se ne boj trpljenja! Ako si vesel, ne

žali Boga, ne stori greha! Ako si žalosten, ne godrnjaj! Veselje in žalost na zemlji le kratko trpita, srečna večnost nima ne konca ne kraja. Trpi voljno na zemlji po volji božji, da se boš vekomaj veselil v nebesih. Veseli se pametno na svetu, da ne boš enkrat večno jokal. Išči pravo veselje, ki ti ga da lahko samo Bog! Varuj se žalosti, ki grešnika čaka na drugem svetu!

ROMARSKI ZVONOVI

P. Odilo, voditelj romanj

Maternim in Oltarnim društvom! V Lemontu pri Mariji Pomagaj imajo že več let svoje DUHOVNE VAJE Materina društva iz Clevelanda in sicer v soboto in nedeljo po prazniku Marijinega vnebovzvetja - letos torej 16. in 17. avgusta. Vsi govori in vse pobožnosti so takrat posvečene našim materam in ženam. Iz Clevelanda pride navadno kakih 150 do 200 žena. Ali bi ne bilo lepo, ko bi se tem materam pridružila še druga Materina društva, saj so ustanovljena skoraj v vsaki fari? Saj bi se organizirale slovenske matere iz Chicaga, So. Chicaga, Joliet, Waukegana, La Salle-a, Milwaukeeja... in prišle s svojimi busi? Bližnje naselbine bi morda dobile bus tudi za soboto zvečer, da bi se udeležile procesije z lučkami.

Matere in žene iz okolice Lemonta, organizirajte se! Naše požrtvovalne romarice iz Clevelanda vedno povprašujejo za Vami, ki ste blizu Marije Pomagaj. Mislite si lahko, s kakšnimi žrtvami pridejo te tako daleč. Koliko truda, koliko stroškov! - Zato pridite še druge na duhovne vaje! Če hoče katera prenočiti, naj sporoči! Če pride večja skupina in želi dobiti pri nas kosilo ali večerjo, naj se prej oglasi, da vemo pripraviti! (Naslov: Baraga Home, Box 608, Lemont, Illinois) Matere, žene, prisrčno ste vabljeni za te dneve na ameriške Brezje!

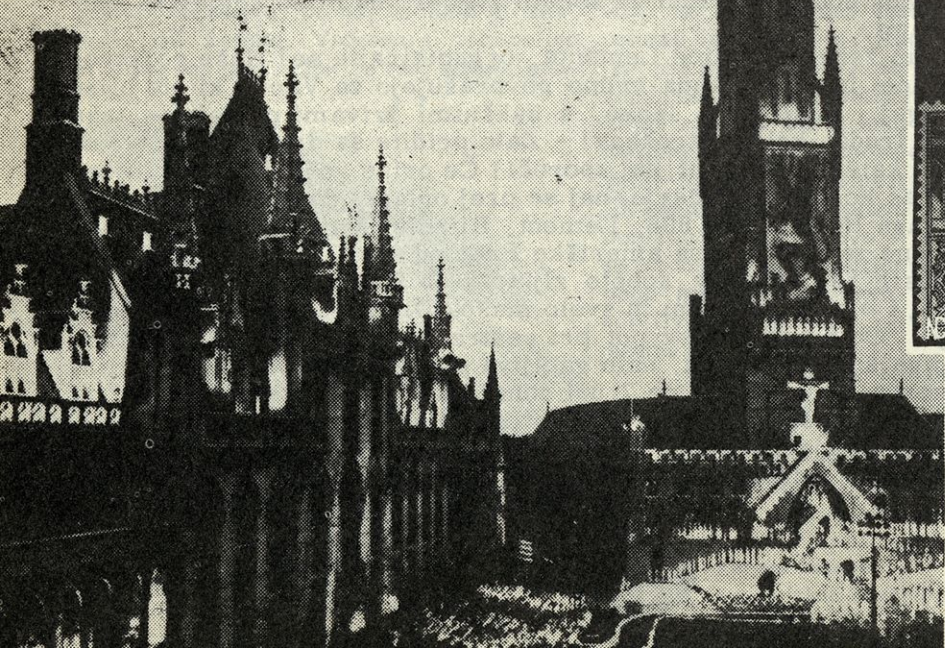
Pobožnosti se začno v soboto zljutraj ob 9. uri, ko dospejo busi iz Clevelanda, s prvim govorom in sveto mašo. Drugi govor ob 3. uri, nato spovedovanje. Ob 5. uri križev pot pri sestrah, zvečer ob pol osmih romarska pridiga z blagoslovom, nato ganljiva procesija z lučkami k votlini in okrog jezercar. - V nedeljo ob 7. uri obhajilna sveta maša s pridigo, ob 11. uri slovesna maša s pridigo pri votlini. Popoldne so pete litanije in ura molitve pred Najsvetejšim. V mraku procesija z milostno podobo, nato slovo od Marije, združeno s posvetitvijo brezmadežnemu Srcu.

Misionarji obiskujejo črne delavce, od katerih mnogi še nikdar niso prišli v stik s katoliškim duhovnikom. Slika je vzeta v Jacksonville, N.C. Duhovnik med malico govori črncem o Kristusovi zapovedi ljubezni do bližnjega.

Belgijsko mesto Bruges priredi vsakih pet let versko igro na prostem, pri kateri nastopa nad 2000 ljudi. Misterij se imenuje "Sanguis Christi" in ga bodo letos igrali šestkrat v avgustu.

Ameriški prvakinji v skoku na daljavo: Mable Landry (za seniorje) in Barbara Jones (za juniorje), sta odšli na olimpijade v Helsinki kot ameriška reprezentanca za lahko atletiko. Pred odhodom iz New Yorka sta prosili za blagoslov.

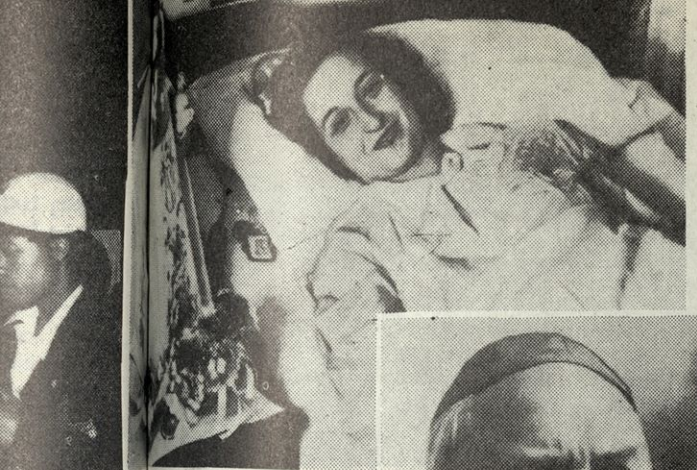
Vrhovni predstavnik frančiškanov - čuvar Svete Dežele, P. Hijacinto Faccio OFM, je na svojem obisku v Kanadi Zdrženih državah na sliki si ogleduje krasni vrt znanega frančiškanskega samostana v Washingtonu.

ija je izdala
ninski znamki
ki evharistič
vesa v Barce
je nova vatic
znamka v sp
etnice prve pap
anke.

Nadžkof Janez
Ciepiak, nek
katoliške Ce
Rusiji, ki je
obsojen na sm
prišel v U.S.
tam 1926.
poročilih se
pripravami za
tev blaženim.

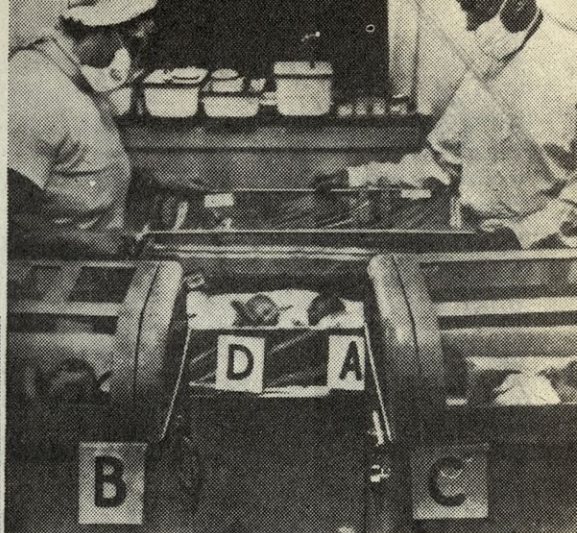

ija je izdala dve
minski znamki ob
ki evharističnega
presa v Barceloni,
je nova vatikan--
znamka v spomin
etnice prve papeške
nte.

Nadškof Janes Baptista
Ciepiak, nekdanj glava
katoliške Cerkve v
Rusiji, ki je bil 1923.
obsojen na smrt, a je
prišel v U.S.A. in je
tam 1926. umrl. Po
poročilih se začeli s
pripravami za proglasi-
tev blaženim.

Zgornji sliki kažeta srečno katoliško mater Marijo Manning (Weymouth, Mass.) in njene četvorčke. Dan 18. junija so bili rojeni: trije dečki in ena deklica.

Ameriška marina je z lastnimi darovi postavila katoliško cerkev sv. Mihaela v Pehang-dongu (Južna Koreja). Polkovnik John D. Condon razlaga mali Korejci napis pred vratmi.

rhovni predsto
škanov - čuvar
Dežele, P. Hijos
o OFM, je na
obisku v Kansas
enih državah
si ogleduje kra
nanega frančišk
samostana
ngtonu.

OBISK PRI JEZUSU IN MARIJI

Mama, sedim pri miznem vogalu in ti pišem. Pred seboj imam zavoj "potato - chipsa", mislim pa na veliko stvar, ki bi ti jih rad povedal.

Sem v Clovis, New Mexico. Pred kako uro sem se vrnil iz kapele.

Trije bratje: Lavrencij, naš Leon in Rajmund - Maja 1943.

VITEZ NAŠE LJUBE GOSPE

Leo E. Lovasik
(1921-1943.)

Prevedel p. Odilo OFM

Danes je nedelja in smo imeli ob 5:30 popoldne sveto mašo. Vse dopoldne sem bil zaposlen; bil sem v zraku od sedmih do pol enih, tako je edina prilika za nedeljsko dolžnost proti večeru. Neki frančiškanski pater iz mesta prihaja med nas sleherno nedeljo in tudi čez teden včasih.

Takole sem prišel zadnjič do katoliškega duhovnika: V mestu sem stopil v informacijski urad in poprašal za bližnjo katoliško cerkev. Bila je sobota in bi rad opravil sv. spoved. Cerkev Srca Jezusovega je stala prav v soseščini sredi krasne narave. Nasproti cekrve je ravno stal frančiškan v svoji rjavi redovni halji in govoril s fantički, ki so bili skoraj gotovo njegovi mašni strežniki. Pozdravil me je z znanim frančiškanskim smehljajem ter mi ponudil roko. Njegovo srce je čutilo, kar je izražala zunanost. Skratka, pokazal mi je izredno prijaznost in kar tam pod drevesi sva se pogovarjala celo uro. Pravil sem mu o sebi in svoji družini, on pa mi je povedal marsikaj o svojem duhovniškem delu. Na-

to sem ga prosil za sveto spoved in pospremil me je v cerkev.

Stavba ni bila na zunaj nič kaj prijazna, toda ko sem vstopil, mi je njena notranjost skoraj vzela sapo. Oltar in svetišče sta prekrasna. Kako ti sinovi sv. Frančiška skrbе za stanovanje božje in kako ga krase! Kar v malih nebesih sem bil, se mi je zdelo, tako srečo sem občutil, ko sem klečal sam pred bleščečim se tabernakljem.

Po sv. spovedi sem šel k oltarju Matere božje. Pred Marijo sem prižgal lučko in ponovno sem se ji posvetil kot njen vitez. Prosil sem jo, naj me modro vodi in naj varno čuje nad menoj, ki potujem po nevarnih poteh vojne. Dodal sem tudi prisrčne molitve za vas vse, ki ste doma. Ti trenutki, ki jih preživim pred Najsvetejšim, so moja edina tolažba. Drugje vojak današnjih dni res ne more najti miru in pokoja. Zato skušam poiskati take trenutke ob vsaki priliki, ki se mi ponudi.

MOJA PISMA

Zadnji čas sem prejel mnogo

pošte od svojih prijateljev in znancev. Pisma so hrana za vojakovo srce in izžarevajo samo toploto. Naj omenim le stavek iz pisma, ki sem ga danes prejel: "... Čas, ko se vozim z busom na delo in od dela, porabim za tiho molitev v zaupanju na Boga, da te bo trajno varoval, zlasti pa v zraku..." In takih pisem je več, ki izražajo iste misli. Sestra E. je posebna umetnica, da spravi najlepše misli v svoje pisane vrstice.

Če je vojak prepričan, da je v posesti takih dobrih prijateljev, potem v njem mora biti pogum in zaupanje v Boga. Pisma te vrste pomenijo za vojaka mnogo več kot pa najhujše orožje na svetu.

DOPUST NA VIDIKU

Mama, danes zvečer sem prejel tvoje nad vse ljubeznivo pismo. Ko sem ga prebral, so vse moje misli in želje romale domov. Lahko si predstavljaš, kako srčno si želim biti doma pri tebi. Ko govorim o dvojem dopustu, ti moram povedati, da ne mine noben dan, da ne bi mislil o svoji vrnitvi med vas. Posebno ne od tistega časa, ko so nam povedali, da bomo dobili šest dni dopusta. Napravil sem že natančen načrt, kako bom izrabil vsako minuto počitnic. Prav vsaka bo bogastvo zame. Še zdaj vidim oni kolač sredi mize v obednici, ki si ga napravila zame, ko sem bil zadnjikrat doma. Še zdaj se spominjam njegovega napisu: "Dobrodošel, Leo!" in vihrajouče zastavice nad njim...

Moja srčna želja je, da bi bil doma za materinski dan dne 9. maja. Jej, kako lep materinski dan bi bil to zate, mama! Vem, da bi ti bil najlepše darilo - jaz sam. Prepričana bodi, da bi bil to tudi moj najlepši materinski dan, kar sem jih doživel.

Bog z Vami vsako uro in sleherni dan, kakor sem vedno jaz z Vami v duhu in molitvi! (Clovis, New Mexi-

co, dne 11. aprila 1943.)

VELIKI PETEK IN ROŽNI VENEC

Nisem prišel prej do tega, dabi prebral tvoje zadnje pismo, kakor šele pozno zvečer, ko sem se vrnil iz petnajsturnega poleta. Včeraj ob treh popoldne smo se dvignili v San Antonio in usmerili jeklene ptiče proti Mehikanskemu zalivu. Ko smo bili nad morejm, nas je Bog oblagodaril s krasnim sončnim zahodom. Veličastno sonce je udobno počivalo na robu valovite gladine. Zeleni zaliv je bil spremenjen v svetlo in res slikovito mešanico barv. Zdelo se je, kot bi bilo plameneče sonce predstavljeno v mrzle in mirne valove mogočnega zaliva. Leteli smo le kakih 500 čevljev nad morjem in naš "Liberator" je zmagoslavno plaval po zlati cesti, osvetljeni od večernega sonca. Kakšna slikovita in veličastna priprava na prihajajočo veliko noč! Toda ne, saj še ni bila velika noč! Moje razpoloženje se je nenadoma spremenilo, ko sem se spomnil, da je danes vendar veliki petek. Pri tem sončnem zatonu se je moja domišljija spremenila v nerazumljivo sodbo božjo - v križanje. Zdelo se mi je, da se danes ne morem veseliti nad lepoto zahajajočega sonca, saj je na prvi veliki petek sonce otemnelo. Nehote so se me polastili žalostni občutki. Spomnil sem se tudi, da sem Bogu velik dolžnik, saj danes niti crekve nisem obiskal. Nekaj trenutkov nato sem se splazil v zadnji del bombnika. Tam sem pogrnil na tla svoj zimski plašč ter na njem ležeč zmolil žalostni del svetega rožnega venca. To je bilo res zadnje, kar sem danes mogel storiti v počastitev trpečega Zveličarja. Pa tudi skoraj vse.

Ne bodi v skrbeh zame zaradi vseh teh zračnih voženj, mama! Saj sem že vsega navajen. Kar pa je glavno: Bog in Marija sta vedno z menoj. Oba prosim, naj varujeta

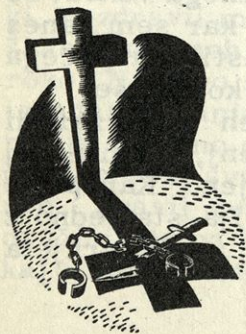
tudi vas vse doma. Jutri je velikonočna nedelja, mati. Kako rad bi jo preživel s teboj. Namesto tega pa mi je Bog podelil to, da bom pri tebi na materinski dan. Naj vam vsem od mrtvih vstali Zveličar podeli veliko velikonočnega veselja! (Clovis, 24. aprila 1943.)

VELIKONOČNO VESELJE

Upam, mama, da si najlepše preživela velikonočne praznike. Ves dan sem mislil nate v želji, da bi bil pri tebi. Moja velikonočna nedelja pa je bila skoraj kot vsak drug dan v vojaškem življenju.

Udeležil sem se večerne maše. Imel sem srečo, da sem mogel z nekim narednikom streči pri službi božji. Obhajilo pa sem daroval za svoje domače.

Oltar je bil divno okrašen z velikonočnimi lilijami bele barve, z rumenimi in višnjevim tulipani in drugim cvetjem. Pri obhajilni mizi je bilo polno španskega bezga. V vzdušju dišečega cvetja in med očarljivimi napevi velikonočnih pesmi ter igranju orgel se mi je zdelo, da sem v nebesih. Vse to veličje je napravilo name še večji vtis, ker sem bil tako blizu vsej tej lepoti. Zlasti pa zato, ker sem bil tako blizu viru vse lepote - vstalemu Zveličarju na oltarju. V tem je bilo vse moje veselje, mama. Gospod je poskrbel za to moje vzvišeno veselje velike noči, četudi ga nisem mogel uživati doma. Vse to pa mi je dokaz, da me ljubi Bog zaradi vaših molitev povsod tako očetovsko varuje.

MESEČNI
MISIJSKI NAMEN

**Za kitajske
katoličane**

Danes zjutraj sem napisal svojo poslednjo voljo ali testament. Tebe, mama, sem kot prvo napisal, ata pa na drugem mestu in za izvršitelja testamenta. Prepisi bodo v nekaj dneh končani in jih bom prinesel s seboj, ko pridem na dopust. Tako so urejene vse zadeve moje zavarovalnice.

Moje letalo bo vsak čas tu. Zopet moram na vaje. Dosti jih potrebujemo, če hočemo popihati naciste in Japonce iz zemeljske oble. Toliko stvari moramo znati in tudi vas doma ne smemo razočarati. Naj vas varuje Zveličar na potu do sreče in varnosti ter naj pospeši moj prihod v vašo sredo! (Clovis dne 27. aprila 1943.)

Leonovo nameravano darilo materi - prihod domov - ni bilo mišljeno prav za materinski dan. Dobil je namreč dopust teden pred tem dnem. S tolikim hrepenenjem je čakal trenutka snidenja z dragimi domačimi, da je dne 5. maja pohitel z letalom iz Texasa (Amarillo) do Pittsburgha, Pa. Le šest kratkih dni je imel na razpolago.

Urice v domači družini so mu prijetno potekale in obiskal je tudi številne sorodnike in prijatelje. Bil je res veliko zaposlen.

Peljal se je tudi v misijonsko hišo presv. Srca v Girard, Pa. v vselem spremstvu drage matere, očeta in sestre. Šli so na obisk k Leonovima bratoma, od katerih je bil eden duhovnik-misijonar, drugi pa študent, ki se je v misijonski hiši šele pripravljajl za svoj duhovniški poklic. Na večer onega lepega dne so gojenci zavoda priredili Leonu na čast posebno predstavo, katere poslednja točka je bila posvečena Mariji, Kraljici neba. Oder je dičil krasno okrašen kip Matere božje, ozadje so tvorile zvezde in črte ameriške zastave. Pod Marijinimi nogami so bili iz belega blaga narejeni oblaki, med katerimi so fantje

razpostavili lepo izdelane modele letal. Pred Marijinim tronom pa je blestel napis: "Naša Gospa, Kraljica neba." Ko se je zagrinjalo dvignilo, so violinske strune milo zapele ono prelepo Schubertovo "Ave Marijo", prikupljiv fantovski glas pa je deklamiral pesem v čast Kraljici neba in molitev k Mariji za Leona in njegove tovariše - letalce. Luči na odru so se prijetno spreminjale. Glasba in molitev pa sta zagrabila sleherno srce in solze gledalcev so tekle kar same od sebe. Zagrinjalo se je počasi spuščalo in zapiralo oder, izzveneli so poslednji zvoki "Ave Marije" in morje modrih luči je zagrnilo Marijin kip. Zdelo se je, da se je Matibožja nasmehnila, kot bi hotela potrditi in priznati, kako vseč ji je bila cela prireditvev.

Nato so poklicali Leona na oder, da bi z nekaj besedami zaključil lepi spored. Ko se je okrenil proti navzočim, si je z žepnim robcem obrišal oči. V opravičilo je čisto nepri-siljeno in preprosto povedal: "Ne, to ni prehlad... to so solze!..." Ganutje je našega junaka popolnoma premagalo. Potem pa je začel govoriti prav iz globine svojega srca. Zato pa so njegove besede padale globoko v srca vseh navzočih. Njegove misli so se sukale okrog nebeške Kraljice, ki jo je tako prisrčno ljubil. Z veliko hvaležnostjo in globokim priznanjem je vzel slovo

od vseh. Fantje so mu izročili bogat duhovni šopek. Tega je Leon pozneje izročil materi rekoč: "Mama, hrani mi ga, dokler se ne vrnem! Tako dragocen mi je!"

Prihodnji dan je Leon odhajal nazaj k vojakom. Mati je prosila sina-duhovnika, Fathra Lovrenca, naj podeli bratu svoj blagoslov. Leon se je nasmehnil in takoj pokleknil pred brata duhovnika.

Father Lovrenc se je spomnil na dan svoje nove maše, ko mu je Leon žarečega obraza stregel in ga kot fantiček ves resen prosil za novomašni, prvi blagoslov. Zdaj pa mu morda podeljuje - svoj zadnji blagoslov...

In brat - duhovnik je razprostrl roke nad Leonovo glavo in z globokim ganotjem in s skrajno resnobo molil takole: "Po polaganju mojih duhovniških rok in po priprošnji blažene Device Marije, Matere božje, in vseh svetnikov, naj Te blagoslovi vsemogočni Bog! Ta blagoslov naj Te čuva in varuje v vsaki nevarnosti. Marija, Kraljica neba, naj Te vodi po poti kreposti in svetosti, naj Te brani v nevarnostih duše in telesa in naj Te srečno in varno pripelje nazaj domov! V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen."

Tako je bilo duhovnikovo slovo od ljubljenega brata vojaka - njegov mašniški blagoslov.

Nadaljevanje prihodnjič

Naš največji sovražnik ni izven naših meja. Tudi ne v naših saboterjih, skritih agentih in vohunih. Prav tako ga ne smemo iskati med komunističnimi petokolonci... Naš največji sovražnik je v naših dušah: naša pozaba Boga, pravice in ljubezni...

/Iz govora škofa Fultona Sheena/

PO KRALJESTUU KRIŽA

V Združenih državah ameriških, Alaski in Havajih je po najnovjšem štetju katoličanov 29.407.520, torej je v enem letu prirastka za 772.622. Število konvertitov zadnjih desetih letih znaša točno 1.040.999.

Ko je zagrebški nadškof Alojzij Stepinac sedel kot "zločinec" na zatožni klopi, je v svojem sijajnem govoru povedal tudi tole resnico: "... Tako svobodo smatramo mi za iluzijo. A mi nismo brezpravni sužnji. Borili se bomo z vsemi pravičnimi sredstvi za naše pravice - tudi tukaj v tej državi. Tu - da boste razumeli, zakaj se borimo - imate zgled vaše "svobode": V šolah uradno učite, v zasmeh vseh zgodovinskih dokazov, da Jezus Kristus ni nikdar živel. Vedite torej: JEZUS KRISTUS JE BOG! (Škofov glas je pretresel nabito polno sodno dvorano) In zanj smo pripravljani tudi

umreti! Vi pa trdite, da ni nikdar živel, in če bi se učitelj drznil učiti drugače, tedaj ga vržete iz službe... Povem Vam, gospod javni tožitelj, pod takimi pogoji Cerkev NI svobodna, ampak bo kmalu uničena... Za sebe in svojo obsodbo ne prosim usmiljenja. Moja vest je čista!"

V novem irskem parlamentu je nekega dne eden izmed poslancev pri važni debati izjavil, da mora za trenutek zapustiti zborovanje. Začudenim obrazom je povedal, da mora ven in sam pred svojo vestjo prerešeti važno vprašanje. Tedaj pa je prezident zaklical: "Aha, ta je pa svojo vest pustil zunaj!"

Križaj jo! - Tako so kričale komunistične žene, ko so pred ljudsko sodišče privlekle s trnjem kronano slovensko misijonarko, bistriško šolsko sestro Konstantino Sajovic. Bila je predstojnica misijonske bolnišnice v Cha-

otungu (Yunan). Žene so se več mesecev trudile dobiti priče zoper slovenskega zdravnika dr. Janeža ter sestre. Niso jih mogle dobiti, ker tudi poganska srca niso mogla pozabiti petnajstletno požrtvovalno delo sester. Po štirimesečnem zaslišanju in mučenju so jih izgnali v Hong Kong: sestre Konstantino Sajovic, Mihaelo Rous, Jožefino Kerec, Martino Drogenik in Ksaverijo Jerebič; enako dr. Janeža in slovenskega misijonarja, apost. administratorja Msgr. Jožefa Kereca. Mož, ki je že desetletja neumorno delal za kitajski narod, je bil zdaj obtožen "protikitajske špijonaže". - (Po Clevelander Universe Bulletin)

Takole je zatrdil Rev. G. Cleveland Shrigley, ko je bil sprejet v katoliško Cerkev: "Čutim, da sem se vrnil domov!" Pripadal je episkopalni cerkvi in je bil posvečen v duhovnika pred petnajstimi leti v eni izmed vzhodnih pravoslavniških cerkva. Znan je kot pisatelj in pesnik. Zadj Rim proučuje veljavnost njegovega posvečenja. Shrigley je sorodnik naših prezidentov Groverja Clevelanda, Theodorja in Franklina Roosevelta ter Rutherforda Hayesa. Svoje spreobrnjenje pa utemeljuje takole: "Moji

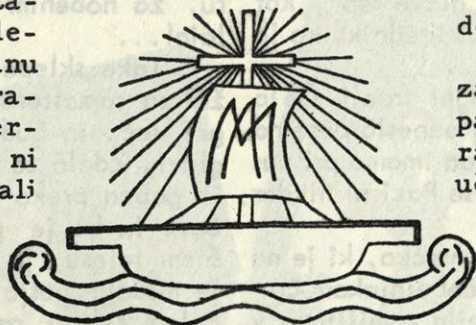
predniki so pred 400 leti napravili napako in jaz bom vse storil, da jo popravim. Od svojih otroških let sem ljubil našega Gospoda in Njegovo Mater in po njeni priprošnji sem dobil to milost, da postanem ud mističnega telesa njenega Sina. Prosim vse svoje prijatelje, protestante, pravoslavne in katoličane, naj molijo zame, da postanem res vreden služabnik Kristusov pod Njegovim namestnikom-papežem."

Pod naslovom "Vsakomur po njegovem delu" je "Slov. poročevalec" v Ljubljani objavil v št. 89 t. l. članek o odpustu štirih dolenjskih učiteljic iz šolske službe. Dopisnikar govori o viku in kriku, češ da so bile odpuščene zato, "ker so hodile k maši". Nato pa kar odkrito potrdi: "Da, tudi zato so bile odpuščene, ker so bile kuhane in pečene v cerkvi! Kaj bi slepomišili. Naša Ustava sicer zagotavlja slehernemu državljanu versko svobodo in zaradi tega, ker hodi v cerkev, pri nas še nihče ni bil preganjan. Toda ali

smo dolžni, da gledamo religiozne ljudi tudi v socialistični šoli...?"

O ne, še nihče ni bil preganjan zaradi vere. Še pomagajo ti, da imaš več časa hoditi v cerkev: službo ti vzamejo. Kako je to ljubeznivo!

Misijonar je prišel v malo naselbino Nove Kaledonije (otok v Tihem oceanu pod francosko oblastjo). Po navadi je prinesel darove domačinom, nekega starega očka pa je obdaril z bankovcem za 100 fr. "Čigava je ta podoba, oče?" je mož pazljivo ogledoval denar. Misijonar je razložil, da ta ženska glava na bankovcu pomeni Francijo, pod čigar oblast spada otok. "V moji mladosti," je kimal domačin, "je bila na bankovcih moška glava, kot se spominjam. Zdi se, da sedaj vlada žena. Zato ni čuda, da gre vse postrani!..."

MESEČNI NAMEN MOLITVE

Češkoslovaški škof Štefan Trochta je v rdeči "svobodi" pod takim strogim nadzorstvom, da sme maševati le v privatni kapeli. S svojo priletno materjo, ki živi v škofijski rezidenci, pa sme govoriti le dvakrat na teden.

Škof Fulton Sheen nam je v svojem TV-programu večkrat povedal prav čedne za smeh. Večina so iz njegovega življenja. Nekoč nam je pravil, kako je prišel prvič v neko mesto, kjer naj bi imel predavanje. Ni se vedel kam obrniti in je pred postajo vprašal gručo fantičkov, kje je ta in ta dvorana. Fantje so mu kazali pot, obenem pa ga začeli vsemogoče izpraševati: kdo je, odkod je in kaj dela...

Povedal je, da bo imel predavanje.

"O čem pa boš govoril?" so bili otroci radovedni.

"O tem, kako se pride v nebesa," je rekel.

Pa se je edenfantov zasmel: "Ta je pa lepa! Še poti do naše dvorane ne zna, pa bo ljudi učil pot v nebesa?!"

Milost dušam po Marijinem vnebovzetju

Pa ja je izkupil!

Pazi je doživel strahovito izkušnjo. Saj veste, da je Pazi naš samostanski pes in čuvaj Lemonta. Velike predprave ima in marsikaj si dovoli. Za vsako kravo leti in bevska nad njo, tudi hudega bika se ne ustraši. Seveda vedno korajžno beži, kadar se bik zakadi za njim, potem pa se izza kakega grma smeje rogatemu sovražniku. Tudi nad kakim romarjem zarenči in jim je že tudi hlače pomeril...

No, da se ne bo kdo bal priti v Lemont na Medeni piknik, naj vsem povemo, da smo našo storijo po pomoti začeli pisati v sedanjem času. Napisati bi morali: Pazi je bil čuvaj Lemonta in tako dalje. Kajti psa nimamo več in Pazi je že celo med rajnimi. Preveč oblasten je postal in ravno to ga je spravilo na drugi svet.

Bilo pa je takole:

Pazi je hotel biti edini gospodar vseh treh lemontskih gričkov. Vsakega zajca, jazbeca ali veverico je skušal ustrahovati, za vsakim ptičkom je poskočil in zalajal. Posebno pa je bil ves iz sebe, kadar je srečal katero izmed lemontsko mačko, ki je "domača žival, ima štiri noge, spredaj glavo, zadaj pa namesto glave rep", kot je namreč mačko opisal naš urednik, ko je hodil še v ljudsko šolo.

Mačke naš Pazi ni mogel trpeti. Če jo je zagledal, mu je komaj odnesla pete na bližnje drevo. Še dobro, da imamo pri nas dosti dreves! Plezati pa se Pazi ni nikdar učil.

Nekoč je Pazi opazil mačko, ki je na travniku med garažo in čebelnjakom čakala na miško. Tako je bila zamišljena v svoje delo, da ga je videla šele zadnji trenutek. Muca je dvignila rep kot da železničar znamenje za odhod vlaka. Do drevesa ni mogla več, pač pa jo je ubrala naravnost proti čebelam. Prav na najvišji

panj je skočila, mirno obsedela in se smejala svojemu preganjalcu. Pazi pa je kot neumen skakal okrog panja in na vse grlo lajal.

Tudi Father John je opazil boj ter se je smejal z muco: "Aha, te Pazi preganja, muca? Le počakaj, ga bodo že čebele izplačale, če bo kaj dolgo tod okoli rogovilil in lajal..."

Komaj se je p. John obrnil, že je začel Pazi cviliti in strašno otepati z nogami. Na stotine čebel se je zagnalo vanj in sedalo na njegov smrček. Joj, to je bilo strašno! Glava je otekala, bolečine so jo hotele kar razgnati, in jezik je komaj še premikal, tako je odebelil. V jezerusi je hladil vročo glavo, pa vse ni nič pomagalo. Trdno je sklenil, da nikdar več ne pride v bližino čebeljega kraljestva, če ostane še pri življenju. Tudi muck ne bo več preganjal in krave bo pustil pri miru, za nobenim romarjem ne bo več zalajal...

Take sklepe je delal naš Pazi in ležal za samostansko garažo - stati ni mogel več. In čudne stvari so mu rojile po glavi. Zdelo se mu je, da mu moli jezik iz gobca preko vseh treh lemontskih gričev. In ko je pogledal po svojem grešnem telesu, je v strašni vročici, ki mu je mešala pasjo pamet, videl, da mu po celem telesu rastejo številke njegovih grehov, zaradi katerih je zdaj kaznovan. Edino rep je gledal izpod teh števil. Menda samo z njim ni Pazi napravil nobene neumnosti... Joj, joj, kako to peče in žge!...

Drugo jutro je ležal naš čuvaj Pazi mrtev za garažo. Postal je žrtev ženske jeze. Čebele so namreč ženskega spola.

P. Johnu pa je bilo le žal za njim in odslej tudi muca ne sme več sedeti na panjih lemontskih čebelic...

Pri Mariji Pomagaj

V Lemontu smo tudi letos z vso slovesnostjo proslavili obletnico kronanja naše milostne podobe Marije Pomagaj. Dne 5. in 6. julija je bil naš Romarski dom nabito poln, krog njega pa avtomobilov iz vseh mogočih ameriških držav. V četrtek in petek so prišli v glavnem novi naseljenci, katerim so se ameriške Brezje že 1950. tako priljubile da se bodo vsako leto zbrali pri nas. Pa tudi starih prijateljev in dobrotnikov Lemonta je bilo mnogo tukaj, zlasti v nedeljo, ko je bil višek slovesnosti.

V soboto zvečer so se pričele romarske pobožnosti: blagoslov romarjev, romarska pridiga p. Odila, blagoslov z Najsvetejšim. Nato se je razvila krasna procesija z lučkami proti jezercu in votlini, pri kateri so fantje v narodnih nošah nosili milostno podobo. Molili smo rožni venec in peli pete litanije. Ko pa smo se vrnili pred samostan, so nam na

stopnišču clevelandski igralci društva "Lilija" vprizorili duhovno igro TEOFIL - res mogočno in pretresljivo romarsko pridigo: kako Marija rešuje grešnike pekla. Igro je režiral Rudi Knez, Teofil je bil Jože Likozar, glasnik Avgust Dragar, hudič Ivan Jakomin, Marija Zalka Hirschegejeva in Jezušček I. Seršen. Po igri je za Domom zagorel visok kres v čast sv. Cirilu in Metodu.

Naslednji dan je bila kapela do desete ure polna. Obhajilna maša je bila ob sedmih in opravil jo je ter imel tudi pridigo Rev. A. Kovačič. Prevzvišeni je maševal ob osmih ob krasnem petju pod vodstvom Vilka Kuntara. Ob desetih pa se je razvil sprevod proti votlini, kjer je slovesno mašo opravil kitajski misijonar Karel Wolbang CM, g. škof Rožman pa je imel krasno pridigo. Sledila je Telova procesija, ki se ni prav nič razlikovala od onih v starem kraju.

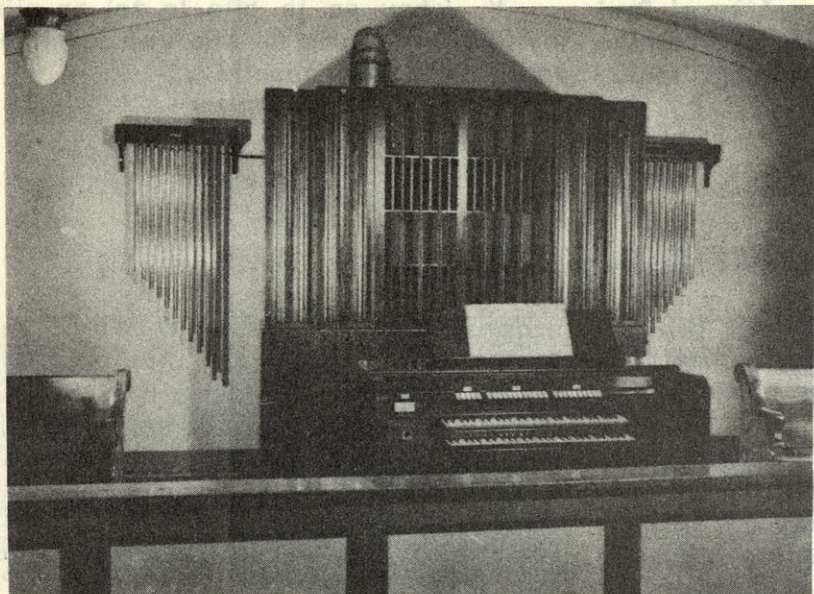
Konec na strani 256.

Prizor iz lemontske igre:
Teofil govori z Marijo.

Večerna procesija:
Narodne noše nosijo milostno podobo

Kaj niso lepe
naše nove orgle?

LEMONTSKI

Zopet smo v času romanj. Eno je lepše od drugega in naš hrib je pri vsakem kakor živo mravljišče. Tudi čez teden nismo nikdar sami, saj od vseh strani prihajajo avtomobili z obiskovalci. Odrasli sinovi ali hčere pripeljejo včasih prav od daleč svojo ostarelo slovensko mamico ali očka, da obiše Marijo Pomagaj, o kateri toliko bere v Ave Mariji. Res ganljivi prizori se nam nudijo včasih.

Tudi romarjev, ki so pri nas več dni, je vselej nekaj. Tako Baragov dom ni nikoli prazen in br. Ksaverij je v romarski kuhinji vsak dan zaposlen.

*

Nismo še omenili, da

so bila za konec maja pri nas na duhovnih vajah clevelandska dekleta. Duhovne vaje je vodil p. Richard.

*

To romarsko sezono je Lemont za daljši ali krajši čas zopet obiskalo več slovenskih duhovnikov. Prevz. škof dr. Gregorij Rožman je ostal med nami cel teden. Ostali gg. duhovniki so Francis Horvat, John Novak, Vital Vodušek, Štefan Kraljič, Janez Dolšina, Štefan Horvat, Ivan Lavrih, Karel Wolbang CM, Anton Kovačič, Anton Anžič, Nace Brglez, Julij Slapšak, Alojzij Žitko, J. Mauser, in Jože Godina. Dalje naša soseda g. Klopčič in Roman Malavašič. Od redovnih sobratov je bil

med nami slovaški pater Francis Vilha iz Pittsburgha, Pa., ki je prišel na zlato mašo; in p. Atanazij. Med nami je bil tudi usmiljeni brat Stanislav Repolust.

*

V začetku julija smo asfaltirali cesto ob Baragovem parku in pa prostor za Romarskim domom, kjer je vedno stala voda. Romarji so s cesto zelo zadovoljni.

*

Naše sestre na Asiškem gričku so letošnje duhovne vaje zaključile z romanjem k Mariji Pomagaj. V torek 24. junija so imele pri nas sveto mašo, med katero so prepevale Marijine pesmi, da je vse odmevalo. Tudi k procesiji Rešnjega Telesa

O
D
M
E
V

6. julija jih je bilo lepo število. Pridružile so se jim še poljske sestre in so skupaj zelo poživilile pestrost.

*

Brat Akurzij je spet na "počitnicah" v St. Joseph Hospital v Jolietu. V soboto 5. julija je za oltarjem pripravljaval vse potrebno za snetje slike Marije Pomagaj, ki smo jo zvečer nesli za procesijo. Pod njim se je zlomila lestva in je tako padel, da smo mislili, da si je vse kosti polomil. Odpeljali smo ga v bolnišnico, kjer je še zdaj. Na srečo je mož cel, ima pa notranje podplutbe. Upamo, da bo kmalu spet zdrav med nami in spet pri zidanju križevega pota pri našem jezercu.

Pri vsej smoli ima naš Akurzij le srečo.

*

Vsem jolietkim dobrotnicam se iz srca zahvaljujemo za krasni z zlatom vezeni antipendij za naš romarski oltar. Takega Marija Pomagaj še ni imela. Posebna zahvala Mrs. A. Trlep, ki je vodila celo zbirko in toliko nabrala. Imena darovalcev so objavljena med darovi.

Za antipendij so nabrali toliko, da smo mogli naročiti še zlate čipke za Marijin tron. Antipendij smo prvokrat rabili za zlato mašo, čipke pa bodo gotove za praznik Marijinega vnebovzvetja.

Dobrotnikom, ki so na begunskem romanju zbrali za nebo, se na tem mestu lepo zahvaljujemo. Nebo je lepa pridobitev in brez nje Telove procesije sploh ne bi mogli imeti. Upamo, da ga bomo odslej vsako leto rabili, saj imamo v načrtu vsakoletno procesijo.

*

V Argentini obhaja letos srebrni mašniški jubilej zaslužni izseljenski duhovnik Rev. Janez Hladnik. Tudi Ave Maria in slovenski frančiškani mu iskreno čestitamo in mu želimo še mnogo let dela!

*

P. Bazilij je dobil iz starega kraja žalostno sporočilo, da mu je umrla draga mama. Tu se zahvaljuje vsem, ki so mu izrekli sožalje in mu poslali za svete maše, obenem pa vsem bralcem priporoča dra-

go pokojnico v pobožno molitev.

Mati Clevelandčana br. Paškala pa je že delj časa v bolnišnici in jo tudi priporočamo v molitev. Želimo ji skorajšnje zdravje.

*

Molitvenik "Z Bogom" nam je pošel. Če ga bomo mogli še dobiti, bomo sporočili v listu.

*

Na praznik Karmelske Matere božje so bile pri nas na romanju hrvaške žene, križarice iz Chicaga. Okrog sto jih je bilo, p. Pij je imel zanje hrvaško pridigo, p. Odilo pa je vodil petje hrvaških Marijinih pesmi, da so bile zelo zadovoljne.

*

Večni popotnik - brat Antonin je bil čez poletje farovski kuhar pri Sv. Juriju v So. Chicagu.

Čutim dolžnost, da se iz srca zahvalim vsem, ki so pripomogli k tako lepi slovesnosti mojega zlatega jubileja, katerega sem obhajal dne 13. julija pri Mariji Pomagaj. Saj Vas je preveč, da bi koga posebej imenoval. Vsem, prav vsem, ki ste mi ta dan pripravili in ki ste se ga udeležili - Bog poplačaj! Enako vsem tistim, ki niste mogli priti, pa ste se me spomnili spismom ali tiho molitvijo.

Do zadnjega nisem mislil, da bom ta dan mogel biti na lemontskem slavju. In če sem to milost prejel, je to delo Marijino. Vselej mi je bila dobra Mati in do smrti ji bom dolžan posebno hvaležnost.

Ko sem blagoslavljal orgle, sem napravil namen, naj njih zvoki vselej pojo čast Mariji Pomagaj v imenu plemenitih darovalcev, katerim se tudi ob tej priliki iz srca zahvalim. Marija jih ne bo pozabila.

S pozdravom "Ave Maria!"
P. Kazimir Zakrajšek OFM

V avgustu pa ga ne bo več zdržalo. Odpravil se bo v Pueblo, Colorado, kjer ga naročniki Ave Marije lahko pričakujete.

*

Morda se komu zdi čudno, da je bila zlata maša p. Kazimirja odpovedana, končno pa jo je Lemont le proslavil. Zdravnik je rekel svoje, Marija pa je zadnji čas obrnila po svoje in naš zlatomašnik je celo slovesnost lepo prestal, da si ga je precej utrudila.

Ljudi se je kljub odpovedi večjih slovesnosti kar precej nabralo: znak, da ima jubilent mnogo prijateljev. Saj je bila zastopana vsaj z enim članom skoraj sleherna slovenska naselbina. Več je bilo Presercev, celo nekateri,

ki so bili pred 50. leti na p. Kazimirjevi novi maši na Žalostni gori. Zastopal pa je Preserce Mr. Anton Grdina, ki je po slavnostnem kosilu v njih imenu tudi spregovoril nekaj besed.

V soboto popoldne je p. komisar pripeljal jubilanta iz sanatorija in zvečer so mu samostanski patri - pevci zapeli nekaj lepih pesmi. Naslednji dan pa je zlatomašnik slovesno blagoslovil orgle in kar korajžno pristopil k oltarju ob asistenci patrov Francisa Vilhe in Kalista Langerholca. Jubilejni govor je imel prevzvišeni škof dr. Gregorij Rožman. Po slovesnosti se je dvignil iz naših src "Te Deum" - zahvalna pesem za vse, kar je Gospod v polovici

stoletja vršil po rokah našega zaslužnega zlatomašnika.

Kosilo v Romarskem domu je bilo pripravljeno za samostansko družino in vse udeležence. Vem, da smo se vsi počutili prijetno domače. Celó zapeli smo jih nekaj in kmečki trio nam je igral, da je jed bolj teknila.

Natò so bile v cerkvi pete slovesne litanije, naš grič pa je bil živ še prav do večera.

*

Zelo lepo je uspelo tudi romanje Slov. Ženske Zveze. Na soboto sicer ni bilo toliko romarjev kot lansko leto, pa vendar smo imeli kar čedno procesijo z lučkami. Sobotni romarski govor je imel p. Bazilij, naslednji dan pri obhajilni maši p. Odilo, glavnega ob 11. uri pri votlini pa p. Aleksander, naš višji predstojnik in novi duhovni vodja SŽZ. Popoldne pa je vsa cerkev odmevala od petja litanij Matere božje.

Na hribu je bilo tadantoliko kar, da so zamudniki res težko našli prostor za parkiranje. Lemontski dan SŽZ je vsako leto lepši, o tem je vsakdo prepričan.

*

V Chicagu je v začetku julija umrl italijanski cerkveni umetnik John Cangelosi, ki je pred leti poslikal našo romarsko cerkev. Lepo delo je napravil. R. I. P.

Iz
lemontske
Telove
procesije:
četrti
blagoslov
/pred
samostanom/

KRAMIJANJE NA ZAPECKU

EVELETH, Minn. - Piše Gabriela Mavl: Oglašam se, ker sem dolžna iskreno zahvalo Kraljici ameriških Brezij, Mariji Pomagaj, in pa presvetemu Srcu Jezusovemu. Zatekla sem se po pomoč in jo tudi dobila.

Lemontska Marija Pomagaj je že tolikim pomagala. Srečni smo lahko Slovenci za morjem, da imamo svoje Brezje.

ERBEZZO, Italija - Piše Rev. Janez Zupančič: Cenjeno uredništvo! Zahvaljujem se Vam, da mi pošiljate Vaš mesečnik "Ave Maria". List je zelo dobro urejevan, pisan v lepi slovenščini, prinaša pa poučne in globoke članke v preprosti in za vse dojemljivi obliki. Prebiram ga ne samo jaz, ampak tudi drugi, z velikim zadovoljstvom. Ob branju "Ave Marije" imam vedno občutek, da nisem na tujem, ampak na ljubljanskem frančiškanskem vrtu, kjer sem kot begunec z Dolenjske med vojno tolikokrat posedel in pomodroval z gostoljubnimi patri.

Lemontčanom torej vse priznanje in vsem moje iskrene pozdrave!

CLEVELAND, Ohio - Piše Gertrude Zaman: Mislila sem, da sploh ne bom mogla več pisati: slabo vidim in roke niso več za pisanje. Edino kar prebiram, je draga Ave Marija, ta mi

je še ostala na stara leta zvesta. Zato pa sem ji zvesta tudi jaz in se oglašam, četudi težko.

Solze so me oblile, ko berem o letošnjih lemontskih slovesnostih. Tako rada bi obiskala Marijo Pomagaj in z rajnim možem sva tolikokrat delala načrte, pa ga je Bog pred menoj poklical k sebi. Mene pa je medtem zadela kap po levi strani in je noga še zdaj mrtva. - Zdaj gotovo še bolj razumete, kaj mi pomeni Ave Maria. Bog bodi Vam plačnik, ko jo tako prijetno urejujete. Z njo pride cerkev k meni, stari revi, ko jaz k njej ne morem. S pomočjo povečalnega stekla jo prebiram, a preberem jo, hvala bodi dobremu Bogu. Vsaka vrstica mi kaj novega in lepega pove. Do smrti bom ostala zvesta Ave Mariji!

NAŠI POKOJNI

Jernej GERBECK, Barberton, O
John PETRIČ, Cleveland, Ohio
Anna FORTUNA, Bedford, Ohio
Andrew JEREB, Cleveland, Ohio
Mary PIRC, Cleveland, Ohio
Ferdinand ARKO, Cleveland, Ohio
John MAKOVIC, So. Chicago, Ill.
Joseph HEGLER, Cleveland, Ohio
Mary VRČEK, Bedford, Ohio
James SEPIC, Cleveland, Ohio
Peter ZUNICH, Detroit, Mich.

R. I. P.

Ni bilo prej prostora, pa šele zdaj objavljamo nekaj slik iz Materinske proslave newyorške slovenske farnosti svetega Cirila in Metoda. Program je bil prijetno izbran. Poleg petja ter slovenskih in angleških deklamacij naših

mlajših v čast mamicam so nam igralci pod vodstvom S. Kregarja pokazali lep prizor "Večerna molitev". Kljub slabemu vremenu je bila farna dvorana polna.

Slike predstavljajo: Mrs. Fanny Hribar, najstarejša slovenska mamica v newyorškem in brooklynškem okraju (stara 82 let), ki je ob koncu predstave dobila šopek. - Farna dekleta so tudi nastopila. - Okornov Franci je mamicam prav lepo deklamiral - Tudi naši dve "primadoni", Lidija in Frances Holesek, sta nastopili. I. F.

JOLIET, Ill. - Pošilja Mary Skul: Brala sem v Ameriški domovini, da se priporočate za člana Baragove zveze z dolarskim darom. To je pa res taka malenkost, da bi se moral vpisati prav vsak ameriški Slovenec. Saj mora biti vsakemu proglasitev Baraga za blaženega res srčna zadeva. Kar še se obrnite name, pa bom spet kaj poslala!

WESTFIELD, Mass. - Piše John Lukman: V dolžnost si štejem, da se Vam zahvalim za tako točno in redno pošiljanje dragega lista Ave Marije. Tako mi je všeč, da ga preberem kar vsega naenkrat. Potem pa roma še k mojemu prijatelju, ki je pri vojaki

v Kaliforniji. Tudi on je njegov vdani prijatelj. Še enkrat: Bog plačaj!

WEST LINTON, Škotska - Piše Filip Vidmar: Menjal bom naslov, pa bi prosil, da bi za ta čas ustavili pošiljanje lista. Ne bi rad, da bi se mi izgubila kaka številka, ker se mi je list silno priljubil. Kaj se ne bi, ko pa je tako preprost in bogat obenem. Tudi Vaši Koledarji so lepo branje. Res veliko velja slovenski tisk v tujini.

STRABANE, Pa. - Piše Frances Tomsic: Pošiljam za Baragovo zvezo z željo, da bi Zveza zaživela, kakor je nekoč. Brala sem novi življenjepiš škofa Baraga in je tako zanimiv, da bi

ga gotovo z veseljem bral vsak čitatelj Ave Marije, posebno starejši. Mogoče bo ravno ta knjiga pripomogla k večjemu poznanju našega oltarnega kandidata in ga dvignila na oltar.

Prisrčno pozdravljam vse, ki se trudite za nas na lemontskem gričku!

EL-LATROUN, Jordanija - Pa naj se še jaz oglasim. Sem trapistovski brat, ki sem prišel v Sveto Deželo kot trinajstletni fant in me je takrat sprejel pokojni p. Adolf Čadež ofm. Tako mi je že od takrat poznana Vaša lepa revija in sem prav iz nje izvedel za radodarnost ameriških Slovencev.

Naš samostan (Monastère de N. D. des Sept-Douleurs, El-Latroun, B. P. 27-Ramallah, Jordanie, Via Beyrouth) so začeli zidati že pred več leti, a še ni dovršen zaradi pomanjkanja sredstev. Mogoče bi pa tudi ameriški Slovenci kaj prispevali, da bi se delo nadaljevalo. Saj toliko molimo za dobrotnike. Imamo lep apostolat: tu se neprestano moli, bodisi za celo Cerkev, bodisi za duše posameznikov; na drugem mestu pa hočemo z zgledom krščanskega življenja in deli ljubezni do bližnjega koristno vplivati na okolico. Nešteto je okrog nas arabskih vojnih beguncev in drugih revežev, povéčini mohamedancev, katerim samostan deli hrano in zdravila, jim preskrbi delo itd. . . Tudi malo šolo imamo za otroke teh beguncev. Vse to je naše misijonsko delo in ko bi bil samostan enkrat izgotovljen, bi lahko še več dobrega storili.

Vse prisrčno pozdravljam in bom mogoče kdaj še kaj več napisal o našem skritem življenju. Če pa bom s tem pismom našel med bralci kakega dobrotnika, ga pa ne bomo pozabili pri svojih molitvah in žrtvah trapistovskega življenja. -Br. Stanislav Pretnar.

Tri sestre ob grobu matere, Mrs. Katarine Warsek /Waukegan, Ill./, dolgoletne naróčnice Ave Marije. Sr. M. De Lourdes je benediktinska sestra.

PITTSBURG, Kans. - Piše Barbara Omahne: Pri daru za orgle tudi jaz ne smem izostati, obenem pa prav iz srca pozdravljam zlatomašnika p. Kazimirja. Naj mu da Bog še dolgo življenje, da nam bo še kaj lepega napisal v drago Ave Marijo! Tako rada prebiram njegovo razlago litanij, ko tako domače vse pove. Bog naj mu povrne za njegov trud!

Obenem se zahvaljujem sv. Antonu, da mi je našel izgubljeni denar. Vsem bi rada povedala, da ta svetnik izgubljene stvari res hitro najde, če se le zaupno zatečemo k njemu.

ST. LOUIS, Mo. - Piše Marija Stergar: Že večkrat sem Vam mislila pisati, pa se kar ne spravim k papirju. Rada pa bi Vam povedala, davselej, ko pride Ave Marija, odložim delo in jo začnem brati. Poleg Ameriške domovine je to edino slovensko branje naše družine. Kako sem lani gledala v Ave Mariji prelepo sliko Bleda s Sv. Katarino nad Zasipom in Stolom v ozadju, katerega sem iz domače hiše sleherni dan gledala skozi okno. Naša družina je doma iz Zg. Gorij pri Bledu.

V Ave Mariji sem videla sliko in brala o p. Jozafatu Ambrožiču ofm, ki je misijonar v Egiptu in celo korni

Slika predstavlja uršulinko Sr. M. Marian (Youngstown, O.), hči Mr. in Mrs. Franka Čoža, slovenskega farmarja iz okolice Windhama, O. Bila je uslužbena na youngstownski telefonski centrali, od tu pa jo je nebeški Ženin poklical na svojo nebeško centralo - v uršulinski samostan, kjer skuša sleherni dan najti zvezo duš - zlasti mladine - z glavno centralo presv. Srca.

Oče in mati sta na svojo hčer zelo ponosna. Pa tudi na druge svoje otroke, saj imata še štiri hčere in tri sinove, pa vsi so lepo katoliško vzgojeni. Mr. Čož je prišel v Ameriko 1913. iz Štange pri Ljubljani in se 1919. poročil s pridno ameriško Slovenko. Štirideset let sta že oba navdušena naročnika in bralca Ave Marije.

škof. Iskreno ga pozdravljam in mu priporočam v molitev našo družino. Gotovo ne ve, da smo v Ameriki, saj je dolga vrsta let, ko smo skupaj hodili na vajo za igre in nosili orlovsko uniformo. Je namreč doma iz naše vasi. - Tudi gospo Angelo Šater v Avstraliji bi rada pozdravila, četudi je osebno ne poznam, a je doma iz našega Blejskega kota. - Tako, vidite, mi je Ave Marija odkrila, da nismo sami izpod Triglava rajžali od doma.

Rada bi že pripeljala vso družinico na ameriške Brezje, pa nam za enkrat "finančni minister" še ne dovoli. Prišli pa bomo, prav gotovo!

MONTREAL, Que. Kanada - Pošilja Lojze Žižek: Dragi g. urednik! V imenu članov našega Slov. Baragovega društva Vas iskreno pozdravljam in Vam pošiljam trideset dolarjev za Baragovo zvezo. Mnogo se govori, še več pa piše o pripravah za Baragovo beatifikacijo. Ta veličastni korak - prišteti svetniškega rojaka med blažene - pa zahteva mnogo molitev in tudi gmotnih sredstev. Zato naj bi ta lepa zamisel našla odziv pri vseh katoličani, zlasti pa seveda med vernim slovenskim ljudstvom.

Tudi Slovenci v Montrealu, zlasti člani Baragovega društva, se tega zavedamo, saj to je naša sveta dolžnost. Ker ne moremo razpolagati s

kakimi tisočaki (naše društvo je šele v začetku razvoja), Vam pošiljamo ta skromni znesek. Pokaže naj našo dobro voljo in naj služi cilju in sanjam slovenskega ljudstva: dvigniti škofa Friderika Baraga na oltar!

Prisrčno pozdravljeni!

Pri Mariji Pomagaj /konec/:

Bili so krasni prizori, ko je prevzvišeni blagoslavljal nas in naša polja. Prvi oltar so pripravile čč. sestre, drugega Prekmurci pri svojem križu, tretjega chičaški Slovenci pred Romarskim domom, četrtega pred samostanom Jolietčani. Tu je prišla Najsvetejšemu naproti Marija Pomagaj.

Ob pol treh je bil v cerkvi sklep romanja s slovesnimi petimi litanijami, Rev. Kovačič pa je podelil romarjem papežev blagoslov, ki si ga je izprosil osebno od svetega očeta.

Ti dnevi bodo ostali vsem romarjem nepozabni. Toliko pestrosti in petja in molitve ne moreš najti nikjer drugje, kot le pri Mariji Pomagaj. Mi pa se zahvaljujemo vsem, ki so pripomogli, da je bila slovesnost tako prisrčno domača in lepa.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV. MAŠE: Po \$250: F. Kristich; po \$100: R. Horvat; po \$35: F. Petric; po \$20: E. Gerbeck, A. Novak, J. Pike; po \$15: M. Fortuna, P. Stefanich; po \$14: L. Chemazar; po \$12: M. Feuce; po \$10: J. Zuzek, Sr. M. Lourdes, OSB, M. Krainz, N. N., F. Vende, A. Bojc, J. Mulec, M. Zonta, A. Rakovec, M. Minion, L. Chemazar; po \$8: J. Stepec, K. Rogina; po \$7: P. Laurich, F. Ergul, Mrs. Vornezz; po \$6: F. Zorc, S. Marolt, A. Vidic, J. Sfiligoj, J. Skrabec, M. Narobe, C. Kalan, A. Klamer, S. Vidmar, M. Pistochnik, M. Simonisek, F. Kastigar; po \$5: M. Kalister, J. Mihelich, F. Gosanec, M. Stanger, F. Krajchyrak, A. Novak, Ovsenik, A. Zorman, C. Madic, M. Tubisek, J. Golob, G. Vodisek, M. Gradodolnik, S. Prijatelj, S. Mikulich, M. Cekada, J. Peterka, A. Chuchnik, F. Grdina, M. Madic, M. Evitz, A. Hopp, J. Perme, M. Lampert, F. Snyder, F. Knez, J. Kopac, N. N., L. Kosmach, F. Kozoglav, M. Stiglitz, Mr. Mrs. Gornjanc, A. Krizman, J. Mihelich, Mrs. Kalisek, M. Medves, M. Zajc, M. Povirk, F. Hren, A. Nemeč, J. Skorenshak, Kopic Fam., Mrs. Mokorel; po \$4: A. Florjancic, L. Kalan, M. Jenko, M. Arko, T. Ellis, C. Gradishar, N. N., M. Bratkovic, J. Susa, M. Merlok, L. Chemazar, V. Lovko, F. Snyder, Mrs. Kamnikar, J. Hrovat, M. Kovach, A. Zorman, M. Tezak, F. Tomsic, M. Furar, M. Centa; po \$3: A. Terlep, F. Konchan, Mrs. Poljak, L. Gregorcic, R. Kotar, Mrs. M. Pritekel, Mrs. Bozic, J. Glivar, F. Milnar, M. Sivic, L. Stefan, J. Kerzic, M. Haklin, Mrs. Stepic; po \$2.50: F. Zitnik, S. Barley; po \$2: J. Skrabec, A. Remskar, F. Kamin, A. Trep, J. Jaklic, A. Erdan, J. Knaus, A. Lorber, Miss Grdodolnik, S. Jerse, A. Edan, M. Pavlovic, M. Fisher, V. Dolinar, Mr. Fajcman, Mrs. Zalar, Mrs. Smolc, A. Lokanc, J. Dolenc, M. Virant, L. Pirc, J. Kovac, L. Zitnik, J. Skubelj, A. Bobbini, A. Clark, S. Selak, F. Kristanc, J. Shine, M. Darovic, L. Perusek, M. Hren, M. Gorse, M. Sluga, J. Nemanich, M. Miklic, J. Atzenbeck, J. Mandel, M. Tavcar, S. Malaker, F. Kamin, J. Gostic, E. Loncarich, M. Ross, H. Preotle, W. Kovach, F. Horwath, A. Zalusky, F. Vranicar, A. Jerbis, A. Pazel, M. Jelarcic, A. Raddell, M. Zore, M. Cekada, G. Logonder, L. Umek, M. Grasek, M. Jerbis, M. Gorse, M. Krainz, A. Krojacic, I. Jevnik; po \$1.50: F. Holesek, M. Sivic, M. Pevic, J. Tushar; po \$1: A. Plemel, K. Macek, A. Katzer, M. Strumble, A. Perko, A. Penko, A. M. Jerbis, T. Rolich, H. Somrak, M. Zore, M. Tomac, J. Tushar, M. Jelarcic, M. Sraj, A. Zelko, M. Knafelc, A. Miller, F. Radulovic, M. Tezak, J. Scufsa, J. Skufsa, I. Nesbitt, J. Dimberto, J. Kubacki, M. Secola, R. Dimberio, F. Ulcher Jr., E. Petrovic, J. Ulcher, T. Dimberio, M. Gidos, R. Nikolanci, M. Magajino, F. Cerar, G. Bocchi, S. Serveson, N. Franich, S. Forti, J. Hocevar, A. Dragar, L. Zorc, A. Duich, Mrs. Beber, A. Lorber, Mrs. Povirk, Mrs. Gerdovich, J. Knauss, H. Dolenc, H. Petric.

ZA SEMENIŠE IN DRUGO: Po \$20: Mr. Mrs. Ogrinc; po \$10: I. Jevnik; po \$5: A. Fortuna, M. Usnick, Mrs. J. Bernot, M. Kolence, M. Stiglitz, M. Povirk, N. N.; po \$2: Mrs. Vornezz, G. Crnkovich, Mrs. J. Gregoric, M. Klobuchar, J. Jenko; po \$1: N. N., Mrs. J. Bettenberg, A. Plemel, M. Klobuchar, Mrs. Kamnikar, M. Gorse; po .90¢: N. N.; po .73: E. Draksler; po .50¢: I. Shine, L. Zupan.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$10: Rev. G. Kuzma, J. Mulec; po \$5: F. Hren; po \$2: T. Dezelan, Mr. Mrs. F. Kozoglav; po \$1: Rev. R. Urbic, Rev. Wolbank, J. Ovsenik, F. Loncar, S. Marolt, M. Zonta, A. Novak, E. Kalisek, J. Bericic, M. Povirk, G. Pavlesic, A. Lorber, F. Gorse, F. Kamin, A. Nemeč, F. Narobe, M. Breclj, M. Kolenc.

ZA LUCKE: Po \$10: N. N.; po \$5: J. Turk, H. & T. Balazic, A. Jerman, M. Struna, M. Usnick, J. Bradac, J. Kopac; po \$4: H. Preotle, C. Gradishar; po \$3: F. Gosanec, F. Kosaglav; po \$2: J. Poglajen, A. B. Jereb, A. Rakovec, T. Rolich, J. Korencich, J. Ferlan, W. Kuntara, J. Burgstaller, J. Hrovat, A. Lorber, M. Ajdisek, F. Dornik, M. Rojc, A. Kobal, A. Lorber, F. Milnar, M. Mehajevic, S. Jerse; po \$1.80: M. Kolenc; po \$1.50: T. Derchar; po \$1: A. L. Petric, J. Penne, V. Breznic, M. Cekada, M. Strumble, Mrs. James, M. Centa, M. Kalister, J. Schmidt, F. Tomsic, F. Bucher, H. Sonrak, A. Hudaes, F. Snyder, J. Atzenbeck, J. Ancei, J. Mandel, M. Rangus, A. Voncina, Mrs. Stanger, A. Cetinski, J. Mihelich, A. Andolsek, J. Skorjanec, M. Stimatz, M. Zugelj, K. Mihelich, A. Wolfe, A. Andreasic, E. Gerbeck, F. Sfiligoj, M. Sluga, M. Sraj, J. Mesojedec, N. N., M. Kovach, J. Susa, J. Knaus, Mrs. Chepelnik, V. Lovko, M. Sluga, F. Kastigar, K. Pristov, A. Lorber, Mrs. Gerdovich, Mrs. Stepic; po .75¢: M. Virant; po .50¢: F. Horzen, S. Podgornik, F. Stark, M. Lokosek, M. Tomac, A. Rink, J. Tushar, A. Zelko, F. Turk, A. Molek, A. Lokanc, Mrs. Povirk, G. Opeka; po .20¢: J. Jelsovar.

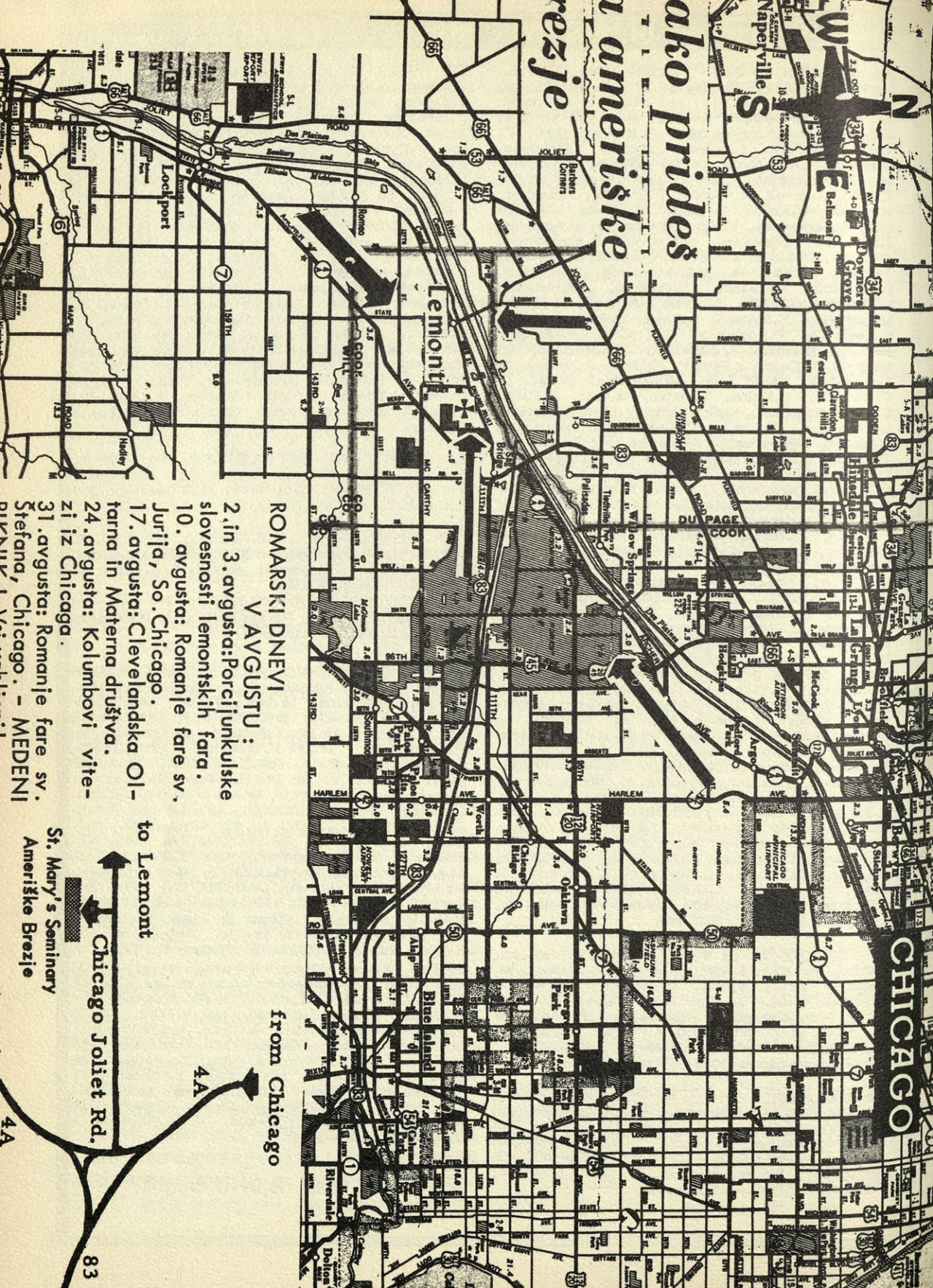
ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Po \$10: A. Bencan, G. Gradishar, A. Udovich, M. Lampert, R. Vicic, F. Petric, E. Gerbeck, B. Strahan; po \$5: K. Malarich.

DAR LISTU: Po \$20: J. S. Petrovic; po \$2.50: S. Marolt, Bro. S. Repolust; po \$1: J. Brula, M. Merabe, Rev. Wolbank, T. Rayment; po .75¢: J. Kete; po .50¢: A. Voncina, T. Ellis.

ZA ROMARSKI DOM: Po \$5: M. Kolenc, H. Papesh; po \$1: A. Miller, C. Tischler.

DAROVI JOLIETČANOV ZA ZLATI ANTIPENDIJ: Po \$10: Mr. Mrs. J. Kochevar; po \$5: Mrs. M. Terlep, Mr. Mrs. M. Gregorich, Mr. Mrs. L. Terlep, Mrs. B. Skirnar, Mrs. F. Horwath, Mrs. C. Gregory, Sgt. E. Pucel, Mrs. A. Pucel, Mr. Mrs. F. Setina, Mr. Mrs. J. Nahos, R. M. Gregory, Mr. Mrs. F. Vranicar, Mrs. J. Tezak, Mr. Mrs. F. Kociowic, Mrs. C. Suhadolc, Mr. A. Gregory, S. Setina; po \$3: Pfc. R. Setina USAF, Mrs. B. Ancei, Mr. Mrs. J. Horvath, Mr. Mrs. F. Skedel, Mr. Mrs. L. Muren, Mrs. L. Kodrich Sr., Mrs. A. Surjan, Mr. M. Gorsich Sr., G. Lavric; po \$2: Mrs. M. Skul, Mr. A. Skul, Mrs. E. Toth, Mr. Mrs. C. Setina, Mr. Mrs. F. Bradach, Mrs. K. Dragovan, Miss K. Vlasich, Mr. Mrs. N. Gregorach, Mr. Mrs. A. Skoff, Miss M. Kostelc, Mr. Mrs. J. Russ, Mr. Mrs. J. Adamich Sr., Mrs. B. Gregory, Mr. Mrs. F. Turk, Mr. Mrs. J. Russ, Mr. Mrs. J. Znidarsich, Mrs. F. Stimac Sr., Mrs. T. Horvath, Mr. Mrs. A. Plut, Mr. Mrs. A. Papesh, Mrs. A. Skedel, Mrs. F. Kernc, J. Bucar, F. Trep; po \$1.50: Mr. Mrs. M. Kramarich, Mrs. J. Brezar, Mrs. M. Gregorash, Mrs. Kozlevcar; po \$1: Mr. Mrs. J. Terlep, Mrs. C. Zupancic, P. Laurich, Mrs. V. Ambrose, Mrs. A. Mlakar, Mrs. M. Zupancic, Mrs. A. Fritz, Mrs. M. Attaway, Mrs. M. Bubica, A. Glatz, Mrs. N. Vranicar, W. Vranicar, Mrs. M. Vlasich, Mrs. M. Ambrose, Mrs. M. Terlep, Mr. N. J. Vranicar, Mrs. J. Kauzlovic, Mrs. M. Jerman, Mr. Mrs. W. Cody, Mr. Mrs. A. Papesh, Pvt. F. J. Muster, J. Muster, Mrs. L. Simons, Mr. F. Cobil, Mr. L. Martincic, L. Stukel, A. Stukel, Genevive, E. Marincic, F. Sega, F. Lekan, M. & A. Papesh, J. Zeljko, Mrs. J. Zeljko.

ZAHVALE bomo objavili drugič.

ako prides
ameriske
brezje

ROMARSKI DNEVI

V AVGUSTU :

- 2. in 3. avgusta: Porcijunkulske slovesnosti lemontskih fara.
- 10. avgusta: Romanje fare sv. Jurija, So. Chicago.
- 17. avgusta: Clevelandka Oltarna in Materina društva.
- 24. avgusta: Kolumbovi vitezi iz Chicago.

from Chicago

to Lemont

Chicago Joliet Rd.

St. Mary's Seminary
Ameriske Brezje

4A

83

CHICAGO